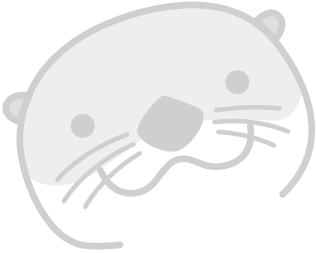

ท่องเกมรัก

2

반칙

ทดลองอ่าน

แชนพาลอิ

채팔이

เชียน

จวอจล

แปล

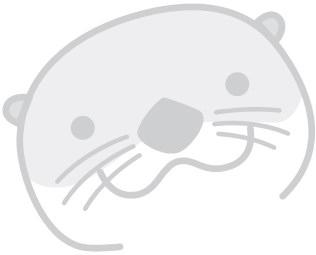

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เดินทางมาถึงเล่ม 2 กันแล้วนะคะ สำหรับ *โก้งเกมรัก*

บอกเลยว่าในเล่มนี้ เนื้อเรื่องเข้มข้น สลับซับซ้อน ชวนเร้าจนมากมาย
จริงๆ หลายเรื่องราวที่ซุกซ่อนอยู่ เป็นต้นเหตุ เป็นปม จนส่งผลกระทบต่อ
ปัจจุบัน ค่อยๆ ถูกคลี่ออกเล่าให้เรารู้เรื่องของตัวละครอย่างช้าๆ

และในส่วนของผู้สาวอนของเรา ก็ยังคงอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก
พร้อมจะถูกผลักดันลงสู่หลุมแห่งความหวาดกลัวสิ้นหวังตลอดเวลา ช่างเป็น
ตัวละครที่อ่านแล้วอดถอนหายใจเฮือกด้วยความสงสาร ตามด้วยเอาใจช่วย
อย่างสุดจิตสุดใจไม่ได้จริงๆ

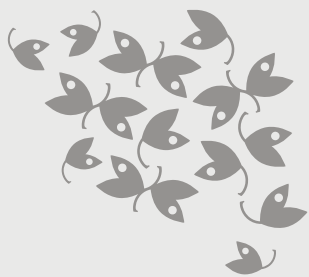
ตอนจบเล่มนี้ นักเขียนทิ้งหนทางเดินต่อไปของตัวละครให้เราตามลุ้นต่อ
แบบไม่เบามือต่อหัวใจคนอ่านบ้างเลย ถ้ายังงั้นรอดติดตามทางเลือกของพวกเขา
ต่อในเล่ม 3 กันได้เลยนะคะ อีกไม่นานพบกันค่า

ด้วยรัก

ທດສະຍານ

ผมยังคงหัวเราะแล้วมองเขา ควอนแหงตาถอนหายใจออกมา “ไม่รู้ทำไมเหมือนจะเห็นเขาพ้นไอสีขาวออกมาเลย

“นายเห็นนั่นเป็นอะไร”

จะบอกว่าเป็นประธานควอน เป็นผู้สืบทอดของ STA ตอนนี้เป็นเจ้านายของผม หรือเป็นด้ายที่ใกล้ขาด ผมพยายามจะเลือกหาคำพูดในบรรดาสิ่งที่คิดออก

เหมือนว่าเขาคงไม่ได้ต้องการคำตอบที่... “ให้ตอบตามตรงเลยไหมครับ”

“ลองว่ามาสิ”

“...เงินครับ”

ในตอนนี้ก็เกิดเสียงดังกัง! พร้อมกับเก้าอี้ของควอนแหงตาที่ล้มลงไป

ผมลุกขึ้นด้วยความตกใจ แต่เขาก็คว้าตัวผมได้ไวกว่า

ผมนึกว่าถ้าพูดออกไปแบบนี้แล้วเขาจะยิ้มหน่อยๆ เหมือนทุกทีเสียอีก ตอนนี้หัวใจของผมเต้นไม่เป็นล้ากับท่าทางที่ไม่คาดคิดของเขา เขากดผมลงกับโต๊ะ

ลมหายใจของเขากับของผมกำลังปะทะกัน

“น่าแปลกนะ”

เขาขยับเข้ามาใกล้จนเริ่มเกิดเงาบนใบหน้า

“ช่วงครึ่งเดือนมานี้ ฉันเอาแต่คิดถึงหน้านาย”

ทำไมกันนะ ผมเหมือนจะหายใจไม่ออกเลย

BLACKJACK PAYS 3 TO 2
INSURANCE PAYS 2 TO 1

&ห่วงโซ่อาหาร 3

แม้ว่าค่าเช่าบ้านจะแพง แต่ก็ยังมีที่ซุกหัวนอน แม้ว่าเงินเดือนกับเงินจากงานพิเศษแทบจะต้องใช้จ่ายเป็นค่าดอกเบียร์ทั้งหมด แต่ตอนนี้ก็ถือว่าพอลืมตาอ้าปากได้มากกว่าแต่ก่อน

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือตั้งแต่ควอนแทฮาจายหนี 2,000 ล้านให้ผมนั่นแหละพอเริ่มมีความโลภก็จะเริ่มกล้าได้กล้าเสีย แล้วก็จะมีความเสี่ยงมากขึ้น

ควอนแทฮายัดผมเข้าไปในคุกที่แน่นหนาจนเทียบกับสถานเริงรมย์ในมาเก๊าไม่ได้เลย แม้ว่ามันอาจจะเป็นกำแพงที่ปกป้องผมจากคนอื่น ๆ แต่มันก็ไม่ได้ปลอดภัยสำหรับผม

“เป็นอะไรไป”

เหมือนจะหลอกล่อผมด้วยเสียงนุ่ม ๆ ของเขา

“เสียไปเยอะเลยหูดหิดเหรอ”

เขายื่นใบรับรองผลงานของ Kathe Kollwitz มาตรงหน้าผมที่กำลังก้มหน้าอยู่

“เอล ควอน... ได้ยินมาว่าเขาเป็นคนชอบงานศิลปะ หมินหลิงก็บอกว่าเขาอยากได้ภาพพวกนี้เป็นพิเศษนี่ครับ แต่เหมือนว่าผมจะทำพลาดไปซะแล้ว”

ผมทำอะไรไม่ได้นอกจากแก้ตัว

“นายไม่ได้ทำอะไรผิดเลย นายทำดีมากแล้ว”

ผมเงยหน้าขึ้นมามองควอนแทฮาย เขากำลังจ้องมองไปที่ ‘ทางกลับบ้าน’

ที่แขวนอยู่บนกำแพงห้องกาลิโน ผมเองก็มองตามสายตาของเขาไป มันเป็นภาพแผ่นหลังของชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่บนถนนแคบๆ มุ่งหน้าไปยังเมืองเล็กๆ ที่ถูกป็นใหญ่ยิ่งใส

ในขณะที่มองเข้าไปก็รู้สึกเหมือนว่ามีความรู้สึกแปลกๆ บางอย่างมาสัมผัสที่แก้มของผมเบาๆ ตอนนั้นควอนแทฮากำลังใช้สายตาโล่มองผมราวกับกำลังพิจารณาสีหน้าของผมอยู่

“ถ้านายอารมณ์ไม่ดี อย่างนั้นเราไปเดตกันดีไหม”

“...”

เขาลุกขึ้นจากที่นั่ง ผมไม่เข้าใจเลย ในเมื่อผมเอาภาพมาไม่ได้ เขาก็ควรจะโมโหจนแทบจะกินหัวผมแล้วไม่ใช่หรือ

เขาเดินอ้อมมายืนตรงที่ของผม และจัดการเอาเอกสารรับรองใส่ซองให้เรียบร้อย ก่อนจะหมุนเก้าอี้ของผมมาด้านข้าง พอถูกจับหมุนกะทันหัน ผมก็เริ่มรู้สึกเมาเรือ เขามองผมเหมือนจะประหม่น แล้วดึงเสื้อจนกระดุมเสื้อกั๊กของผมถูกปลดออกรวดเดียว 2 เม็ด ป้ายชื่อของ STA บนเสื้อกั๊กดีลเลอร์หลุดติดมือเขาไป และหุกระต่ายก็โดนถอด แม้ว่าจะมีแขกบางคนที่หันมาสนใจพวกเรา แต่ผมก็ทำได้แค่หันไปมองรอบๆ ด้วยสีหน้าแข็งค้าง หุบปากสนิท ในใจคิดว่าเขาจะจับผมแก้ผ้าตรงนี้เลยหรือไง ควอนแทฮากอดเสื้อคาร์ดิแกนสีเทาที่เขาใส่อยู่แล้วบอกให้ผมใส่มัน ผมเองก็ลุกขึ้นมาสวมเสื้อคาร์ดิแกนตามที่เขาสั่งแต่โดยดี มันหลวมโพรก เพราะทั้งความยาว แขนเสื้อ และรอบอกใหญ่กว่าขนาดตัวของผม

“น่ารักจังเลย”

ควอนแทฮากว่าเอกสารและเสื้อกั๊กของผมด้วยท่าทางพอกพอใจ เขาไม่ได้บอกให้ตามไป แต่ผมก็ผลจากโต๊ะพนักที่จัดเก็บเสร็จเรียบร้อยแล้ว และเดินตามเขาออกไป พอออกจากห้องไวโอมิทาที่โถงทางเดินเขาก็หยุดยืน

ควอนแทฮาโอบไหล่ของผมแล้วกระซิบจบนู้สึกจี้จี้

“นายวางแผนไว้ว่ายังไง”

เขาโอบไหล่ผมและพาเดินไปตามทางเดินอย่างเป็นทางการ แล้วก็คงไม่พ้นที่จะต้องพูดถึงแผนการที่ผมทำล้มเหลวไปแล้ว

“ส่งผลงานของ Kathe Kollwitz ให้เอล ควอน แล้วค่อยเสนอผลงานของ Ben Shahn ครับ”

“ทำไมนายไม่เติมพันธุ์รูปของ Ben Shahn ก่อนล่ะ”

“ผมแค่ทำไปตาม...ลัญชาตญาณนะครับ แต่ผมก็ทำพลาด”

“อย่างนั้นนายคิดจะเอางานของ Ben Shahn เติมพั้นกับ ‘ทางกลับบ้าน’ อย่างนั้นหรือ”

ควอนแหงหน้าตาและยกยืม

“ถ้าขอแลกกันได้ง่ายๆ ท่านประธานคงทำไปแล้วใช่ไหมล่ะครับ ผมตั้งใจไว้ว่า ถ้าดูชัดขึ้นมาจากเอล ควอน ได้เยอะๆ แล้วจะขอภาพวาดแนวตะวันออกในห้องของเขาครับ”

ควอนแหงหน้าตาอีกครั้ง

“นี่นายเคยไปที่ห้องของเอล ควอน...แล้วหรือ”

เขาคว้าไหล่ของผมที่กำลังจะเดินนำหน้าและเอ่ยปากทันที ด้านหลังของเขามีรูปภาพชิ้นเอกขนาดใหญ่แขวนอยู่ มันเป็นภาพโครนอสที่จับลูกตัวเองกิน¹ ในภาพ โครนอสกำลังใช้ฟันกัดกินเนื้อตรงอกของเด็กทารก รู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงเด็กกำลังกรี๊ดร้องดังออกมาจากภาพ เป็นภาพวาดสีน้ำมันที่น่าขนลุก สมชื่อ ภาพวาดพิสดารอันน่าสะพรึงนี้กดดันให้ผมยืหนึ่ง ควอนแหงหน้ากำลังรอคำตอบของผมอยู่

“ไปไม่ได้หรอกครับ”

“แบบนี้นั้นเสียใจนะ ก็ไหนนายบอกว่าชอบฉันที่สุดไง จั๊นนายก็ต้องไม่ไปห้องเขาลี”

“ก็ไม่มีกฎที่ห้ามผมเข้าห้องคนอื่นได้ตามใจนี่ครับ”

“แล้วตกลงว่านายเคยไปหรือไม่เคยไป”

คราวนี้เขาพาผมเดินเลี้ยวไปที่ไหนก็ไม่รู้ ที่ผนังมีป้ายโป่งใสเขียนบอกไว้ว่า [Max museum]

“ไม่เคยไปครับ ที่ผมรู้เพราะเคยคุยกันเฉยๆ นะครับ”

¹ ภาพ ‘Saturn Devouring His Son’

ที่บาร์เบียร์ในวันที่ควอนแหงากัดปากผม ผมได้รู้ว่าในห้องของเอล ควอนมีรูปภาพสไตล์ตะวันออกอยู่ แน่หนอนว่าถ้าเป็นภาพที่เอาไปไว้ในห้องนอน มันก็ต้องเป็นภาพที่เขารักมาก ถ้าผมเอามาได้ก็น่าจะขอแลกกับ ‘ทางกลับบ้าน’ ได้ไม่ยาก

ควอนแหงาปล่อยมือออกจากไหล่ของผมแล้วดึงซีพาสของตัวเองออกมา ประตุทางเข้าห้องจัดแสดงของเรือ Max เป็นกระจกโปร่งใสที่หนาமாக ๆ เสาทั้งสองข้างเป็นรูปสลักของเทพอีรอสและไซคีหันหน้าเข้าหากัน พอเขาเอาซีพาสปะกับเครื่องอ่านบัตรไม่นานก็มีพนักงานดูแลจากด้านในเดินออกมา พอพวกเขาตรวจสอบควอนแหงาเรียบร้อยแล้ว ก็ปลดล็อกระบบรักษาความปลอดภัยและเปิดประตู

ห้องจัดแสดงอยู่ในช่วงที่ปิดทำการ แต่ก็เปิดแอร์เย็นฉ่ำ แล้วแสงไฟสลัวที่ส่องภาพและรูปปั้นในห้องจัดแสดงก็สว่างวาบขึ้นมา “เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการออกเตตนะ”

เขาดึงเสื้อคาร์ดิแกนที่ห้อยตจากไหล่ของผมขึ้นมา ในห้องจัดแสดงมีแค่ผมกับเขาที่จะอยู่นานแค่ไหนก็ได้ เขาเป็นฝ่ายเริ่มหันไปดูงานศิลปะตรงหน้าก่อน เหตุผลที่เขาพาผมมาที่นี่คงไม่ใช่แค่การมาเตตนันเฉย ๆ หรือก ผมหันไปมองงานศิลปะที่เขานอยบนกำแพงเพื่อดูว่าเขามีจุดประสงค์อะไรกันแน่ มีผลงานล้ำค่ามีชื่อเสียงหลายชิ้นที่ดูคึ้นตา ขนาดของห้องจัดแสดงใหญ่ไม่แพ้หอศิลป์ทั่ว ๆ ไปเลย ถ้าไม่ใช่เพราะว่ามีสัตว์ถูกสตฟอยู่ทั่วทุกที่ ผมก็คงจะไม่ทำหน้านี้วคิ้วขมวดแบบนี้ เพราะผมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านงานศิลปะจึงเดินผ่านไปอย่างไม่ค่อยสนใจนัก ควอนแหงาเงยหน้ามองรูปภาพที่อยู่ตรงหน้าผม

“ทำไมมันมาอยู่ที่นี่ได้”

เวลาแบบนี้ ผมควรจะโดนตำหรือไม่กี่ถามถึงแผนการที่จะทำในอนาคตอีกครั้งสิ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกขากกรไกรคังเหมือนกับมีใครมากระชากหัวอยู่

[หลุมฝังศพ]

ชื่อผลงานทำให้ผมเบิกตาโตอย่างไม่อยากจะเชื่อ ซิงซ้า 2 อันที่กำลังแกว่งไกวตั้งอยู่ในสวนที่มีดอกกุหลาบบานสะพรั่ง บนชิงช้ามีปีศาจตัวเล็ก ๆ ที่ปากฉีกไปถึงโบนู้งอยู่

‘เดี๋ยวฉันจะวาดรูปให้เธอนะ ลองไปนั่งบนชิงช้านั่นสิ’
 ผมนึกถึงน้ำเสียงที่ผมลืมไปแล้วขึ้นมา ยังจำได้ว่าตอนนั้นผมมีความสุข
 มากแค่ไหน ผู้หญิงคนนั้นไม่เคยเรียกผมว่าสาวอนหรือว่าลูกเลย เวลาที่เธอ
 เรียกผมจะใช้คำว่า ‘เธอ’

ผมรู้ว่าเธอก็เปรียบเหมือนต้นไม้ ถ้าได้รับแสงแดดและน้ำที่เพียงพอก็จะ
 เติบโตอย่างสวยงามเหมือนกับดอกไม้ในสวนนี้ ผมมักจะเห็นเธอยิ้มกว้างเวลา
 ทานอาหารและเวลาทำงาน และความพอใจของเธอคืออาหารและสิ่งจรรโลงใจ

ตอนที่เธอบอกว่าจะวาดรูปผม หัวใจของผมเต้นรัวและแก้มแดง
 ผมตั้งตารอมาหลายวันเพื่อที่จะได้เห็นภาพที่วาดเสร็จแล้ว แต่พอกลับเอา
 รูปวาดทั้งหมดของเธอไปซ่อนไว้ในห้องเก็บของข้าง ผมอยากเห็นรูปของผม
 ที่แม่วาดให้ ก็เลยแอบเข้าไปในห้องเก็บของโดยไม่ให้ใครรู้ ผมจำอะไรไม่ได้
 อีกละหลังจากที่ได้เห็นรูปนั้น

ผมซ็อกเมื่อได้รู้ว่าผมเป็นปีศาจในสายตาของแม่ หลังจากวันนั้นผมก็
 หวาดกลัวเธอ และไม่เข้าใกล้เธออีกละ ฉากหลังนั้นแสนสวยงาม แต่กลับมี
 ภูตผีปีศาจอยู่เต็มไปหมด

“ทำไมทำท่าแบบนั้นล่ะ...”

รูปวาดฝีมือแม่บังเกิดเกล้าของผมอยู่ตรงหน้า และควอนแทฮากี้หันมา
 มองผมอย่างสงสัย เขาคิดว่าผมที่ก้าวถอยหลังไปแล้วพาตัวผมไปที่มุมหนึ่ง
 ของห้องจัดแสดง ตรงนั้นมีรูปภาพแขวนอยู่ เป็นรูปผู้ใหญ่ที่ตัวสูงผมเหมือนกับ
 ไม้พลองยืนจับมือกับเด็ก

[ต้นกำเนิดแห่งบาป - ไม่ปรากฏชื่อผู้วาด]

นี่คือสิ่งที่เธอมองผมกับพ่อสินะ

“...ท่านประธาน...”

“ทำไมเธอ”

เขายืนโอบหลังผมเอาไว้แล้วตอบรับ

“ทำไม...รูปพวกนี้...ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะครับ”

ควอนแทฮากี้ยื่นมือมาดันข้างไบหน้าของผมแล้วชี้ให้ดูรูปอื่น เป็นรูปเด็ก
 ที่น่ารักน่าชังกำลังเคี้ยวอะไรบางอย่างอยู่

“รู้จักรูปตรงนั้นด้วยไหม”

ผมส่ายหน้าทันที อย่างไรก็ตาม เหตุผลที่ผมคุ้นกับภาพนั้นไม่ใช่เพราะเคยไปเห็นที่ไหนมาก่อน แต่เพราะใบหน้าของเด็กในรูปนั้นมันเหมือนกับตัวผมตอนเด็กมาก ๆ

“ไม่รู้จริงหรือ”

“...”

ผมหันไปมองควอนแทฮาแล้วผละออกจากอ้อมอกของเขา

“ทำไมรูปพวกนี้ถึงได้...”

“นายรู้จักแค่ 2 รูป แต่อีกรูปหนึ่งไม่รู้หรือ...”

“...”

ผมรีบกำหมำมองพื้นทันที ได้กลิ่นจากเสื้อคาร์ดิแกนของเขาชัดเจน เสียงเขานุ่มนวล แต่ทำไมเหมือนกำลังคาดคั้นผมอยู่เลยละ ตอนนี้ควอนแทฮาต้องการอะไรจากผมกันแน่ เหตุผลที่พาผมมาที่นี่แล้วยังรูปวาดของแม่ที่มาจัดแสดงอยู่ที่นี้อีก...ผมหาจุดเชื่อมโยงกันไม่ได้เลย

“มือเย็นวันนี้เป็นสติก สุกกำลังดีเลยนะ”

“เกิดอะไรขึ้น ออกมาจากห้องทำไม”

“อี ๆ ฉันทอยากจะดื่มไวน์แดง ให้ทุกคนมาทานข้าวด้วยกันเลยดีไหม”

“...เอาจริงหรือ”

“โอ๊ะ เธอเองก็อยู่ด้วยเหรอ เหมือนมารวมตัวกันเพื่อกินอาหารมือสุดท้ายเลย อย่างนั้นฉันต้องไปใส่ชุดกระโปรงสีชาวลินะ ชุดแสนสวย...”

พื้นหินอ่อนขัดเงามีลายเมฆกระจายอยู่

“ฉันพอใจมากเลย อาหารเท่านี้ก็น่าจะพอแล้วละ”

เธอลุกขึ้นแล้วเดินออกไปจากโต๊ะอาหาร วันต่อมาก็มีบรรดาคนชุดขาวบุกเข้ามาที่บ้านแล้วบังคับจับตัวเธอออกไป แล้วเสียงไซเรนก็ดังขึ้น เรื่องในอดีตและปัจจุบันพุ่งเข้ามาในหัวสมอง ชุดสตรีตแจ็กเก็ต² สำหรับผู้ป่วยจิตเภทที่พวกเขาบังคับให้เธอใส่ นั้นขาวยิ่งกว่าชุดกระโปรงที่เธอใส่ตอนกินข้าวเสียอีก

² Strait jacket เสื้อรัดแขน สำหรับให้คนไข้ป่วยทางจิตที่คลุ้มคลั่งใส่

หลังจากนั้นหลายเดือนต่อมา เลขานุการของพ่อก็รีบวิ่งเข้ามาหา
 ‘ทางโรงพยาบาลแจ้งมาว่าเธอพยายามฆ่าตัวตาย และครั้งนี้เธอก็ทำ
 สำเร็จครับ’

ดวงตาของผมอ่อนล้าและหึ่งตัวลึ้มทั้งเย็น สายตาพว่ำเลื่อนก่อนจะรู้สึก
 ได้ถึงความเย็นเฉียบของพื้น

มีเสียงดังรบกวนดังแว่วเข้ามาในหูแบบจับใจความไม่ได้ เป็นเสียงเหมือนกับ
 มีใครกำลังดูหนังหรือไม่กี่ฟงขาวอยู่ ผมเอามือเล็กผ้าห่มผืนนุ่มบางออกไป
 ยกเปลือกตาที่หนักอึ้งและดันตัวลุกขึ้นมา

ผมมองไปรอบ ๆ ด้วยสายตาเลื่อนลอย แล้วก็พบแผ่นหลังของชายคนหนึ่ง
 ที่นั่งอยู่ตรงปลายเตียง ควอนแหงตากำลังมองหน้าจอขนาดใหญ่ที่ติดอยู่บนผนัง
 เสื่อเซ็ดแนบไปตามแผ่นหลังโค้งงอที่ขยับอยู่หลายครั้งของเขา

“...ธาน”

เสียงขาด ๆ หาย ๆ ของผมเปล่งออกมาจากลำคอ เขาหันกลับมามองผม

“ตื่นแล้วหรือ”

“นี่คือห้องของเขา”

“นายมีพรสวรรค์ในการทำให้คนอื่นตกใจอยู่เสมอสินะ”

เขาหมุนไหล่สองสามครั้งเหมือนกับไหล่ตึง ผมเป็นลมในห้องจัดแสดง
 นี้เขาต้องอุ้มผมมาถึงที่นี่เลยหรือ

สิ่งที่ผมเห็นในห้องจัดแสดงนั้น...ผมมั่นใจว่าไม่ได้ตาผาดแน่นอน ผมรู้ว่า
 ทำไมผลงานของแม่ซึ่งมีพ่อเป็นผู้ครอบครองถึงมาจัดแสดงอยู่บนเรือ Max ได้
 แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือ ตอนนั้นเอล ควอน เป็นผู้ครอบครองมัน

หลังจากที่พ่อล้มละลาย รูปวาดทั้งหมดก็ถูกนำไปประมูล และคนที่ซื้อไป
 ก็คือเอล ควอน หรือก็คือ Tex Corporation

ควอนแหงกาดหยุดหน้าจอไว้แล้วขยับมาอยู่ข้าง ๆ ผม

“ฉันชอบจิวาออนที่อ่อนแอนะ แต่อีกเดี๋ยวนายก็จะกลับไปเป็นดีลเลอร์จู้
 แล้ว”

“ถ้ามีวแต่อ่อนแอก็เอาตัวไม่รอดสิครับ”

ควอนแทฮาเห็นด้วยกับผมว่าถ้าเป็นแบบนี้คงโดนจับกินแน่
“ผมเอาภาพ ‘ทางกลับบ้าน’ มาไม่ได้ ท่านประธานจะไม่ว่าอะไรผมเลย
หรือครับ”

“ฉันแค่อยากได้ แต่ไม่ถึงขนาดที่จะต้องเอามาให้ได้หรอก”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ที่ผ่านมาดีลเลอร์จวบโกทกั้นนี้ ก็ต้องลงใจกันหน่อยไม่ใช่หรอ
นี่มันแสดงเก่งขนาดนี้เลย ไม่อยากจะเชื่อ”

เขาเอื้อมมือมาที่หน้าของผม ดึงเอาแผ่นเจลลดไข้บนหน้าผากออกโดย
ไม่สนใจเลยว่าผมจะสะดุ้งเอือก

“ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ แล้วเป็นลมได้ยังไงผมก็ไม่รู้จริงๆ ครับ”

ผมยังไม่ทันจะเข้าใจว่าเขาพูดเรื่องอะไร ควอนแทฮาก็กิริโมตซึไปที่หน้าจอ
เขาบอกว่า “ดูเองน่าจะเข้าใจได้เร็วกว่าพูดนะ” แล้วกดให้หน้าจอเล่นต่อ

เป็นเพราะหน้าจอตุลลัว ๆ จึงดูเหมือนพวกหนังเกรด B คุณภาพเสียง
ก็ไม่ค่อยดีนัก พอตั้งใจฟังเสียงที่ดังเอะอะก็รู้ว่านี่คือภาพที่ได้จากการอัดวิดีโอ
ส่วนตัว

คนในกล้องคือควอนแทฮา บนหน้าจอเขาถูกปิดตาเอาไว้ทั้งสองข้าง
แต่ผมก็รู้ว่าเป็นเขา ควอนแทฮาที่ถูกมัดติดกับเก้าอี้ดูอ่อนล้า เหมือนว่าเขา
ไม่มีแรงแม้แต่จะส่งเสียงร้องด้วยซ้ำ ควอนแทฮาแค่นั่งไปตามทิศทาง
ของเสียงที่ได้ยิน กล้องจับไปที่เขา มีคนเดินเข้าไปหา และถอดผ้าปิดตาออก
เขาก็หันหลังตั้งใจจะไม่มองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า คนที่จับคางเขาให้เงยหน้า
เอาน้ำสาตใส่หน้าของเขาอย่างไร้ความปราณี

[แฉ็ก...แฉ็กๆ]

ควอนแทฮาถลันน้ำและไอออกมา หน้าจอซูมเข้าไปจนเห็นใบหน้าของเขา
ชัดเจน ใบหน้าเรียบเนียนและดูเด็กกว่าในตอนนี้ เมื่อผมสบตากับดวงตา
ที่มองไปรอบ ๆ อย่างหวาดกลัวในจอภาพ ก็ทำเอาผมถึงกับต้องกลั้นหายใจ
ที่จริงเขาแค่มองไปที่เลนส์กล้อง แต่เล่นเอาหัวใจของผมซาวบ ริมฝีปาก
ที่แห้งแตกบวกับเลือดกำเดาที่แห้งกรังไหลยาวลงไปถึงคาง

[มีอะไรจะพูดไหม]

ได้ยินเสียงดังชัดเจนมาจากในวิดีโอ ผมกำผ้าปูเตียงแน่น

พ่อ...นี่คือเสียงของพ่อไม่ผิดแน่

[ปล่อยผม...ไปเถอะครับ]

ควอนแทฮาที่ดูเหมือนจะยังเป็นนักเรียน ม.ปลายพูดอย่างยากลำบาก
[ไม่เอาคำพูดแบบนี้สิ]

[ถ้าคุณปล่อยผมไป ผมจะให้คุณมากกว่านี้อีกครับ ลัณ...ญาเลยครับ]

ดวงตาของควอนแทฮาที่ร้องขอชีวิตนั้นเป็นประกาย

[ดูเหมือนว่านายจะรู้ว่าฉันต้องการอะไร]

[...อะไรก็ได้]

[ฉันเองก็ไม่ได้อยากทำแบบนี้ และไม่อยากให้ลูกของฉันโดนทำแบบนี้
เหมือนกัน ถ้าพ่อแม่ของนายยอมฟังที่ฉันขอ เรื่องเลวร้ายแบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นเลย]

ควอนแทฮามองไปที่กล้อง พ่อของผมเป็นคนที่กำลังถือกล้องอยู่

[ฉันจะส่งวิดีโอนี้ให้พ่อของนาย เขาจะได้ลุ้นตลอดเวลาที่ดูเลยละ รู้ไหม
ทำไม ก็เพราะว่าฉันจะให้โอกาสนายไง]

กรี๊ก...เสียงปืนลูกโม่กำลังหมุน พ่อยื่นปืนให้ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

[ควอนแทฮา นาย...ชอบเล่นการพนันไหม]

[ไม่...เคยเล่นเลยครับ]

[อย่างนั้นครั้งนี้นายก็ลองเสี่ยงโชคด้วยรัสเซียรูเล็ตต์ดูหน่อยสิ]

ไหล่ของควอนแทฮาสั่นไหว เขาดีใจจนเพื่อไม่ให้หลุดออกจากเชือกที่มีมัดอยู่
แต่ก็มีผลแค่ทำให้แกือ๊สนเท่านั้น

[ซอลมิน]

พ่อเรียกผู้ชายที่ถือปืนว่าอย่างนั้น แต่ผมไม่คุ้นหน้าผู้ชายที่อยู่ในกล้องเลย
[เริ่มยิงเด็กคนนั้นก่อน ส่วนคนต่อไปคือนาย]

ดวงตาของควอนแทฮาพราวเลือนด้วยความสิ้นหวัง พอเกมถูกลั้งให้
เริ่มต้นขึ้น ผู้ชายที่น่าจะชื่อซอลมินดูเหมือนจะได้เปรียบกว่า เขาเล็งปืนลูกโม่
ไปที่ขมับของควอนแทฮา ผู้ชายคนนั้นใช้นิ้วแตะโกป็นค้างไว้เพื่อกดต้น ก่อนจะ
หมุนปืนเล่น

ปากของควอนแทฮาสั่นระริก ดวงตาสีฟ้าอมเทาดูเหมือนไม่อยากเชื่อว่า

ตัวเองจะต้องมาเสี่ยงตายแบบนี้ เขาเหมือนจะระเบิดความโกรธแค้นใส่ผู้คนรอบข้าง และยังคงเหมือนจะก่นด่าสาปแช่งพ่อแม่ที่ดูวิดิโอนี้อยู่ด้วย

[อย่าเอาชีวิตคนมาเล่นแบบนี้ ทำให้มันดี ๆ หน่อยสิ]

ขอลืมหัวเราะคิกคักเมื่อพ่อดูเสียงเขียว

[เอาน่า เอาน่า ใครเขาเล่นกัน]

ในตอนนั้นเขาก็เลี้ยงปืนลูกโมไปที่ซั่มบของควอนแทฮาแล้วเหนียวไวกริก!

มีเสียงกรีกดังขึ้น แล้วควอนแทฮาในจอก็ล้มตาศีตั่วสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ผมไม่สามารถละสายตาจากภาพบนจอหนังนั้นได้จนรู้สึกปวดตา

[โ๊ะ นัดแรกรอด! ว้าว จันท์ก็กังวลเหมือนกันนะเนี่ย เอาละครับ... คนต่อไปก็คือผม... พี่ต้องเบิกตาดูดี ๆ เลยนะครับ ถ้าผมรอดก็ถึงตาพี่แล้วนะ]

ขอลืมเลี้ยงปืนไปที่หัวของตัวเองโดยมีควอนแทฮาอยู่ข้างหน้า เขาเหนียวไวกโดยไม่ลังเล เบรีย่ง!!! เสียงปืนดังพร้อมเสียงที่เหมือนแตงโมแตกโพละ เศษเนื้อสีแดงกระเด็นมาโดนเลนส์กล้อง

ผมก้มหน้าหนีภาพอันน่าสยดสยอง เขาบอกว่า “ดูให้จบ” แล้วจับหน้าผมให้หันไปมองที่จอภาพ น้ำตาของผมไหลลงไปตามฝ่ามือร้อน ๆ ของควอนแทฮา

[แปะ ๆ ๆ... แปะ ๆ]

ได้ยินเสียงปรบมือ พ่อปล่อยกล้องไว้ด้านหลังแล้วเดินเข้าไปหาควอนแทฮา เอาเท้าเตะซากศพที่กองอยู่ตรงหน้าออกไป และแก้เชือกให้ควอนแทฮา

[นายเป็นคนฉลาด รู้ใหม่ว่าทำไมฉันถึงเลือกวิธีนี้]

[...ฮะ... ฮึก]

เขาชักกระตุกเป็นระยะ ๆ และหายใจติด ๆ ชัด ๆ

[เลนส์กล้องนั่นคือดวงตาของนักร้อง และมันจะเป็นจุดอ่อนของนายที่ช่วยให้ฉันไปอยู่ในจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร]

[คุณต้องการ...อะไรกันแน่]

[จุดอ่อนของพ่อแม่นาย ถ้าจะพูดให้แน่หน่อยก็คือเรื่องที่น่าอับอายขายหน้า] พ่อพูดพิมพ์เอียง ๆ ในระหว่างที่เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดหว่างขาให้ควอนแทฮา ในเมื่อลูกใช้เป็นจุดอ่อนไม่ได้ ก็ต้องมีอะไรอย่างอื่นอีกสิ และนายรู้ใช่ไหม

ถ้าบอกว่าไม่รู้ นายจะเป็นศพรายต่อไปในเกมรัสเซียรูเล็ตต์]

มีคนตายไปแล้วหนึ่ง เขาตายเป็นตัวอย่างให้ควอนแทฮาดู

[ผมไม่รู้หรอกครับ จุดอ่อนอะไรนั่นนะ]

พ่อตั้งปืนลูกโม้ออกมาจากมือของศพแล้วบรรจุกระสุนลงไปใหม่

[คราวนี้นายจะต้องเล่นคนเดียว]

พ่อเล็งปืนไปที่หัวของควอนแทฮา

[ตั้งตารอให้ดีล่ะ]

ผมได้ยินเสียงลูกปืนแล้วหน้าจอก็ตบไป เขาปิดวิดีโอแล้ว ผมที่กลืนหายใจอยู่ในตอนแรกหอบหายใจถี่ เสียงพยายามสุดหายใจดังเหือกดังมาจากหลอดลมเหมือนคนป่วยโรคหอบหืด เขาสูบแก้มผมแล้วถาม

“ร้องให้ทำไม”

ผมมองควอนแทฮาที่พูดอย่างนุ่มนวล ใบหน้าของเขาดูสบายๆ เหมือนแค่กำลังนั่งดูหนัง ผมเอื้อมมือไปดึงเขาเข้ามากอด ร่างกายที่สั่นสะท้านของผมพยายามเกาะเกี่ยวแนบชิดกับเขาให้มากที่สุด

พ่อครับ...พ่อ...ทำไมพ่อถึงทำแบบนี้...

“นายอยากปลอบใจฉันเหรอ”

แต่กลายเป็นเขาต่างหากที่ลูบหลังปลอบผมอยู่

“ฉันดีใจจัง”

ผมเกยคางกับไหล่ของควอนแทฮา เหม่อมองไปที่หน้าจอดำมืดแล้วเอ่ยปาก

“ท่านประธาน...อยากแก้แค้นกับผมไหมครับ”

น้ำเสียงลั่นเครือ รู้สึกเจ็บปวด

“เหมือนว่าฉันจะเคยบอกไปแล้วนะว่า ดิลเลอร์จู่มีความคาดหวังและความใฝ่ฝันกว่าที่คิด ฉันจะแก้แค้นนายไปเพื่ออะไรล่ะ”

ผมผละตัวออกมาจากเขาแล้วเงยหน้ามอง

“อย่างนั้นจุดประสงค์ของท่านประธาน...”

“ถ้าอยากจะรู้ จูฮวอนต้องมีข้อแลกเปลี่ยนที่ฉันพอใจนะ”

ควอนแทฮาบ่นเพิ่มพ่าวว่า “เพราะฉันจะโกรธก็เลยไม่อยากดูมัน” ควอนแทฮา ยิ้มเหมือนในเวลาปกติ ราวกับว่าเขาพยายามจะควบคุมความโกรธที่พลุ่งพล่าน

ขึ้นมา เหมือนว่าผมพอจะเข้าใจนะ ตัวเขาในวิดีโอไม่ต่างอะไรกับปีศาจที่ถูกคุมขัง
อยู่เลย

พ่อของผมเองที่เป็นคนทำให้เขาเป็นแบบนี้

“อยากให้ผม...ทำอะไรก็ได้ครับ”

“ถ้านายอยากปลอบใจฉัน นายก็ต้องทำให้ถึงที่สุดนะ”

“นี่คือข้อแลกเปลี่ยน” ควอนแทฮยาลูบดวงตาที่เปียกชุ่มของผมอย่างรักใคร่
เขาค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อของผมจากด้านบนลงไปเรื่อยๆ

“ขอบอกไว้อีกอย่างนะ เวลาที่ฉันโกรธ ตอนทำเรื่องอย่างว่าอาจจะรุนแรง
ไปสักหน่อย”

แล้วผมก็ได้ตระหนักถึงนิสัยดั้งเดิมของเขาที่ลึบไปชั่วขณะ...

เขาปลดกระดุมเม็ดที่ 2 แล้วไล่ลงไปเม็ดที่ 3 ในตอนที่กำลังปลดเม็ดที่ 4
เขาก็ล้วงมือเข้ามาในอกเสื้อ ดวงตาสีฟ้าอมเทาดูน่าหลงใหลในขณะที่กดคลึง
ยอดดอกของผมแผ่วเบา ใบหน้าหล่อเหลามีเสน่ห์เปี่ยมไปด้วยความปรารถนา
ทำให้ผมเปลอแอ่นเอวอ้วยวนเขา

“นายมันเป็นหมาป่าแสนสวยที่ชอบยั่วให้ผู้ชายหลงใหล แล้วฉันจะทำ
ยังไงดี”

“ทั้งหมดเป็นความผิดของนาย ฉันอยู่ของฉันเฉยๆ แต่นายเป็นคนมายั่ว
ฉันก่อนเอง”

คำพูดต่างๆ วนเวียนอยู่ในหูผม จนถึงตอนนี้ สิ่งที่ทำให้ผมทั้งสบายใจ
และไม่สบายใจก็คือผมมีหน้าตาที่เหมือนพ่อนี้แหละ ผมมอบร่างกายให้กับ
บรรดาคนที่ลุ่มหลงในเรือนร่างหลายครั้ง และลดคุณค่าตัวเองด้วยการใช้เซ็กซ์
เพื่อเอาชีวิตรอด

“อีก...!”

ในขณะที่บิบบิ้ลันยอดดอกอยู่เขาก็แก้มถึงดั่งตุ่มโตที่แข็งขึ้นมา การกระตุ้น
ที่หนักหน่วงทำให้ผมต้องตั้งเอวขึ้น น้ำตาที่แห้งไปแล้วไหลลงมาจากความรู้สึก
อ่อนไหว ดวงตามองเห็นชัดเจนไม่มีความพร่าเบล่ออีกแล้ว ถ้าบอกว่าไม่รู้สึกลึก
ต่อควอนแทฮยาที่อยู่ในวิดีโอเลยก็คงจะโกหก ถึงเขาจะบอกว่าไม่ใช่ แต่ก็เห็นได้ชัด
ว่านี่เป็นโช่ตรวนของซาตานมากกว่าจะเป็นด้ายแดงของกามเทพ พ่อเป็นคนนี้

มอบชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ นี้ให้ผม และควอนแทฮาเองก็เป็นเหยื่อของพ่อเช่นกัน

“อย่าทำแบบนั้น”

มือที่ลู่ไปไล่ตั้งแต่ไหล่ไปจนถึงหลังถอดเสื้อคาร์ดิแกนสีเทาและเสื้อเชิ้ตออกในคราวเดียว อย่าทำแบบนั้นเหอ...ผมเกิดคำถามขึ้นมา เพราะผมก็ยอมตกเป็นของเขาแต่โดยดีแล้วนี่

“ถ้านายยอมให้ผู้ชายคนไหนก็ได้เพราะความสงสาร มันจะเป็นปัญหาหะ”

เขาคว่าข้อมือของผมแล้วดึงไว้ กลายเป็นว่าผมมาอยู่ในท่าขึ้นคร่อมเขาที่กึ่งนั่งกึ่งนอนพิงหัวเตียงอยู่ ผมเองก็ไม่ได้คิดว่าที่ควอนแทฮาให้ผมมาดูเรื่องเลวร้ายที่พ่อทำกับเขาไว้เพราะอยากให้ผมสงสารเขาหรอก

“อย่างนั้น...ทำไมถึงเปิดวิดีโอให้ผมดูล่ะครับ”

“พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้วนี่ ความจริงตอนนี้เราก็อยู่กลางทะเลด้วยกัน”

เขาตอบขณะที่จับมือของผมให้ล้วงเข้าไปในกางเกงของเขา ค้างอยู่อย่างนั้นนิ่ง ๆ แล้วค่อย ๆ ดึงเสื้อเชิ้ตออกมาช้า ๆ แล้วเขาก็กำลังควบคุมมือของผมเหมือนเป็นหุ่นเชิดก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยเหมือนขัดใจ

“ถอดสิ”

เขาปล่อยมือผม มือที่เปะอยู่บนกล้ามเนื้อท้องใต้สับเสื่อของเขาเหมือนจะไ้เร็วแรง ผมพยายามผ่อนคลายและลอบกลืนน้ำลายเงิบ ๆ ก่อนจะปลดเข็มขัดและกระดุมกางเกงของเขา

เขาเฝ้าดูการกระทำอันอ่อนเปลี้ยของผม และล้วงมือเข้าไปในกางเกงชั้นในทรงสามเหลี่ยม ทำให้ในท้องของผมรู้สึกจ๊กจ๊ก เขาชักกรูดท่อนลำที่กำลงลับไหลของผม ยกขาข้างหนึ่งขึ้นช่วยให้ผมถอดเสื้อผ้านอนล่างของเขาได้สะดวกแต่ยังคงเหลือกางเกงชั้นในอยู่

ผมเอาแขนทั้งสองข้างเกาะไหล่ของควอนแทฮาและประคองตัวเอาไว้ กดเข่าลงบนเตียงนุ่ม รู้สึกได้ว่าตัวตนท่อนล่างของผมที่อยู่ในมือของเขากำลังแข็งตัว

“ฮะ!” พอผมเปลือร้องออกมา เขาก็คว้าท้ายทอยของผมโน้มลงมาทำให้รู้สึกจ๊กจ๊กที่ซอกคอ

“แฉะเร็วจังนะ”

เขาล้วงมือที่กตส่วนปลายเอาไว้ แล้วโซรน้ำหล่อลื่นที่ฟันใส่มืออย่างภาคภูมิใจ แม้ว่าผมจะประหม่า แต่การลูบไล้อันน่าอายก็นุ่มนวลอย่างคาดไม่ถึง ผมผลอชยับเอาไว้เอง และเขาก็เอามือช่วยชักรูด

“อะ...อ๊า...อ๊า...”

ลมหายใจเริ่มร้อนขึ้น ผมเองก็คิดว่าท่อนล่างที่ชูชันของเขาเอาไว้เช่นกัน ฝ่ามือค่อยๆ ญกับส่วนหัวที่กำลังขยายตัว

“นายเคยจับตรงนี้ของคนอื่นมากี่คนแล้ว...”

“ซึกแก่งจังนะ...”

เขากะชิบแล้วคลึงพวงแฝดของผมไปด้วย พอจุดอ่อนไหนโดนจับผมก็นึกคำตอบอะไรไม่ออกเลย มันรู้สึกแสบเหมือนกำลังโดนบดขยี้ และค่อยๆ รุนแรงขึ้นราวกับจะเค้นเอาคำตอบ เหมือนว่าเขาจะสนใจเรื่องราวในอดีตของผมมากกว่าที่คิดนะ อาจจะเป็นเพราะเป้าหมายของเขา หรืออาจเป็นเพราะอยากแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของผมก็ไม่รู้

“จะมา...ซึกใช้ทำไมตอนนี่ล่ะครับ...ก็ท่านประธานมาเจอผมซ้ำเกินไปเองนี่ครับ...อีก!”

เพราะท่อนล่างถูกกำไว้อย่างแรงเหมือนต้องการจะครอบครองมันทั้งหมด ผมเลยหลุดไปพร้อมกับนิ้วหน้า

“ไม่อย่างนั้นก็คงได้กินผมก่อนแพคยอนชอกไปแล้วล่ะครับ”

ผมตอบโต้เขาไปตามที่ใจคิด

“ก็ฟังดูมีเหตุผล”

พรีบ! ตัวผมหงายหลังกะทันหัน ยังไม่ทันจะหายใจ กางเกงในของผมก็ถูกถอดโยนทิ้งไปแล้ว เขาละเลงลื่นร้อนเลียอยู่เหนือจุดลับที่ไร้นอนของผม กดริมฝีปากลงไปแรงๆ และดูดตึงก่อนจะผละออก แล้วดูดย้ำอีกซ้ำๆ จนปรากฏร่องรอยรักสีแดงขึ้นในทุกๆ ที่ที่เขาเลื่อนผ่าน แถมเขายังพยายามรั้งแกจุดอ่อนไหนไว้อย่างนั้น

แก้นกายที่แตะอยู่กับปลายหางเรียบเนียนของควอนแทฮามีน้ำเหนียวๆ หลังออกมา บ่งบอกว่าอยากจะให้เขากะตุ้นมันโดยตรง ริมฝีปากของเขาชยับ

เข้าไปใกล้ตรงโคน เหมือนจะโดน แต่ก็ไม่ได้โดน แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้น

“...ท่านประธาน”

เขาดึงมือของผมที่จับหัวของเขาอยู่ออก แล้วเงยหน้ามามองเหมือนจะถามว่า ‘ทำไม’ ใบหน้าที่ขยับไปทั่วกับปากชุ่มชื้นทำให้เคลิบเคลิ้ม ผมไม่ได้มีเช็ทซ์มานานแล้ว อาจจะเปลือยเปลือยอารมณ์ไปกับเขาเลยก็ได้ ผมลดมือลงไปจับที่บนลำที่แข็งขึ้นของตัวเอง

“ช่วย...ทำผม...ตรงนี้นะครับ”

“หือ” เขาหลุดหัวเราะเพราะคาดไม่ถึง นวดคลึงที่ท้องน้อยของผมแล้วเอ่ยขึ้นมา

“ไม่ชอบตรงนี้เหรอ”

“...ไม่...ไม่ชอบครับ”

“ฉันจะช่วยให้ผิวขาวเนียนสวยขึ้นไง ทำไมไม่ชอบล่ะ”

ถึงแบบผมจะหาได้ยาก แต่ก็ไม่ได้หายากสักนิด ผมวางมือที่ผลักไหล่เขาลงกับผ้าปูเตียง ร้องซิเบา ๆ แล้วเขาก็ใช้ปากกลืนที่บนลำที่อยู่ถัดลงมาให้ มันร้อนผ่าวและให้ความรู้สึกหอมหวานเหมือนกับจะสูบรีเวจแรงทั้งหมดออกไปจากตัวหมอนถูกหนุนไว้ใต้เอว และนิ้วของเขาก็แทรกเข้าไปในช่องทางลับ ไม่รู้ว่าเป็นนิ้วชี้หรือนิ้วกลางที่กำลังควานอยู่ในช่องทางคับแน่น

รู้สึกได้ถึงผนังด้านในของผมที่พยายามไล่ต่อรดนิ้วของเขาเหมือนกัน นิ้วของเขาเหมือนกำลังควานหาอะไรบางอย่าง อาจเป็นเพราะต่อมลูกหมากของผมอยู่ลึกกว่าของคนอื่น เลยทำให้นิ้วควานหาไม่เจอ

เขาค่อย ๆ ดูดส่วนนั้นของผมแรงขึ้นเรื่อย ๆ ผมไม่สามารถถอดกลืนเอาไปได้อีก และปลดปล่อยใส่ในปากของเขา ในระหว่างที่ผมหลัง ควอนแหงายที่กำลังควานนิ้วอยู่ในตัวผมก็ยกเอาขึ้น เขาบ้วนน้ำกามในปากใส่ฝ่ามือ

พอเขาเอาน้ำกามของผมไปถูที่บนลำของเขาแทนเจลหล่อลื่น ที่บนลำก็ยิ่งขยายใหญ่ส่งเสียงเปียกแฉะฟังดูลามก

“ฉันคงต้องหาจุดที่นายชอบแล้วสินะ”

เขาชี้ไปที่ที่บนลำที่ตอนนี้กำลังเงวับ แล้วจับขาทั้งสองข้างของผมขึ้นไปพาดบ่าของเขาทันที ควอนแหงายจับที่บนลำของตัวเองมาถูไปที่ช่องทางของผม

จนน่ากลัวว่าเขาจะสอดใส่เข้ามาทั้งอย่างนี้ ผมไม่เห็นอะไรที่ดูเหมือนเจลหล่อลื่นเลย อย่างมากก็แค่น้ำรักของผม อย่างไรก็ตาม ส่วนหัวของเขาถูกกดเข้ามาแล้วก็ถอนออก

นี่มันหัวใจแกลังกันซัดๆ ทุกครั้งที่เขากดเข้าไปแล้วดึงออก ผมก็รู้สึกว่ารอยจีบที่รัดแน่นด้านล่างกำลังคลายตัวลง แวดตาที่มองควอนเทซามีทั้งความกลัวและคาดหวัง ความเป็นชายของเขาถูกละเมิด และสอดเข้ามาในช่องทางของผม

“ไหนบอกซิว่าอยากได้อะไร”

เขากามเสียงค่อย ขณะถูกละเมิดเบาๆกับเป็นห่วง ผมเอียงหน้าหนีแล้วพูดเสียงเบา

“อยากได้...ของท่านประธานครับ”

และในวินาทีนั้นเอง สวบ! ท่อนลำขนาดใหญ่ก็แทงพรวดเข้ามาในช่องทางด้านล่างของผม

“ฮ๊ะ!!..ฮ้าา!!!”

เขาจับเอวของผมเอาไว้แล้วขบเม้มที่ใบหู

“...ฉันคิดว่าจะทำเบาๆ เหมือนกัน แต่ทำไม่ได้”

ความเจ็บปวดที่มากกว่าที่คิดเอาไว้แล่นปราดจากเอวไปจนถึงหัว แก่นกายขนาดใหญ่ของเขาสอดใส่เข้าไปในช่องทางที่เตี้ยวมิดลำจนตัวเราแนบสนิทกัน เขาหลุดเสียงครางอย่างพอใจ ผมตัวลั่นสะท้าน และจิกต้นแขนของควอนเทซาไว้

“เจ็บมากเลยเธอ ให้เอาออกไหม”

ผมรีบพยักหน้ารัวๆ และทันทีที่ถอนออก ลมหายใจที่กลั่นไว้ก็พุ่งออกมา แล้วก็ต้องสูดหายใจเข้าอีกครั้งก่อนที่ท่อนลำจะสอดกลับเข้ามาอีกรอบ ตรงต่อมลูกหมากโดนแทงจนเสียววาบ ปรี๊ด...น้ำรักของผมที่กลั่นไว้พุ่งมาถึงหน้าอก

“พวกผู้ชายส่วนใหญ่คงแทงมาไม่ถึงตรงนี้นะ”

เขาเอาแต่กระแทกกระทั้นตอกย้ำอยู่ที่จุดจุดเดียว

“ฮ๊ะ...ฮ๊ะ...ฮือ ฮึก!”

ความเจ็บปวดกับความสุขผสมจุ่มเข้ามาในเวลาเดียวกัน พอผมบิดเอวที่ถูกจับ เขาก็คุกเข่าแล้วออกแรงกดตัวผมเอาไว้อย่างแรง รู้สึกเหมือนร่างกาย

ถูกพับครึ่ง และถูกสอดใส่ลึกขึ้นไปอีก

หน้าขากระทบกับบันท้าย ในระหว่างที่ท่อนล่างถูกกระแทกอย่างเอาแต่ใจ ผมก็คิดอะไรไม่ออกเลยสักนิด เขาทำให้ผมตัวสั่นคลอน และเอาแต่อัดกระแทก ย่ำๆ อยู่ในจุดที่ทำให้ผมส่งเสียงครวญคราง ตั้งอกตั้งใจกระตุ้นให้ตรงจุด

“...อะ อ้า...ถ้าทำแบบนี้...ต่อไปมันจะ...!”

ริมฝีปากที่หลุดเสียงร้องครวญครางถูกปิดด้วยปากของเขา ความสุขตาโถมเข้ามาอย่างเต็มที่ แก่นกายที่แข็งตัวทั้งที่ไม่ได้ถูกสัมผัสขยับโยกไปตามการเคลื่อนไหวของเขา ของที่ทั้งแข็งและใหญ่กระแทกเข้ามาในท้องอย่างเอาแต่ใจ เขาระแทกซ้ำๆ แรงๆ ด้วยความเร็วที่ไม่ลดลงเลยเพื่อไปให้ถึงจุดสุดยอด เพราะน้ำกามของผมมีน้อยมากเลยทำให้ช่องทางด้านล่างฝืดเกินไป ผมนั่งด้านในของผมแนบสนิทกับแก่นกายของเขาจนเหมือนกับจะปลิ้นตามออกไปด้วย

“ฉันทำให้มันแฉะอีกหน่อยดีไหม”

เขาระชิบ ถ้ามีเจลหล่อลื่นผมก็อยากจะเอามาใช้โลมสักหน่อย หลังจากที่ผมตอบรับเสียงเขาก็ได้ยินเสียงบึ๊กๆ ดังมาจากช่วงล่าง

พรวด! ในตอนที่รู้สึกว่าจะข้างในท้องมีของเหลวอุ่นๆ ซึ้นๆ ไหลเข้าไปผมก็เบิกตาโต แม้ว่าเขาจะปลดปล่อยออกมาแล้วแต่ก็ยังไม่หยุดขยับ พอผนังด้านในของผมลื่นแล้วก็ยิ่งสอดใส่เร็วขึ้น และกระแทกกระแทกหน้าเข้ามาอย่างเอาแต่ใจ

“อะ!! อะ อะ อ้า!!!”

“อ่า...ดีลเลอร์จูของฉันขวัญเสียซะแล้วเหอ รู้สึกดีไหม”

ผมตอบไม่ได้ และเอาหัวถูไถไปกับผ้าปูเตียง ร่างกายไม่รักดีที่หลงไปกับเช็ทซ์อันร้อนแรงเหมือนพยายามจะดูดดึงท่อนล่างของเขาเอาไว้ แม้ว่าจะปลดปล่อยไปแล้ว แต่ท่อนล่างของเขาก็ยังไม่สงบลง เขาดึงมันออกมาจากช่องทางของผมจนเกิดเสียงดัง แล้วเขาก็กระแทกกลับเข้ามาจนสุดโคน

ผมหลับตาปี ส่งเสียงร้องครวญครางออกมา เขาไม่ยอมให้ผมเสร็จและอุดตรงส่วนปลายเอาไว้ ผมรู้สึกตาพร่าจนเหมือนมองเห็นแสงอยู่ริบหรี่ ผมกลืนอารมณ์ไม่ไหวแล้ว ส่วนเขาก็จับแขนของผมแล้วยกตัวขึ้นมา ในตอนที่เขาถอนตัวตนออกมาจากช่องทางด้านล่าง น้ำรักก็หยดเหมะลงมา และเพราะช่องทางด้านล่างโล่งกะทันหันทำให้ต้องขมิบไว้แน่น

เขาเอานิ้วชี้ลากไล่ไปตามแนวจีวรของผม ผมคลานเข้าไปหาเขา น้ำรักไหลย้อยลงมาตามต้นขา คอวนเหสาเอื้อมมือมาปาดน้ำรักให้กลับเข้าไปในตัวผมอีกครั้ง

“ลองใช้ก่อนล้างกินบ้างแล้วเป็นไง อร่อยกว่าครั้งก่อนไหม”

คอวนเหสาเอื้อมมือของผมมาถูที่แก้มกายที่ตึงตรงอย่างรุนแรงและเอ๋อถาม

“ถ้านุ่มนวล...อีกหน่อย...”

เขากอดหัวของผมลงไปให้ผมของเขาแทนที่จะพูดมากไปกว่านี้ ผมอ้าปากเพื่อใช้ลิ้นเลียนิ้วมือของเขาไปด้วย เขาเซ็ดน้ำลายที่ไหลลงมาที่คางให้แล้วเกาคางผม

“ไม่เป็นไรหรอก อีกเดี๋ยวนายก็ชิน แล้วนายจะไม่สนใจไอนั้นของไอ้พวกสวะที่ไหนอีกเลย”

ผมได้ยื่นคำหยาบมาหลายครั้ง แต่คำว่าไอ้พวกสวะที่ออกมาจากปากเขามันฟังดูต่างออกไป แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ใช้ลิ้นตวัดเลียที่ส่วนหัวของเขาราวกับจะตอรับ มีเสียงครางพอใจดังอยู่เหนือหัว

เขาตั้งใจเอาน้ำรักที่หลั่งออกมาครั้งแรกใช้แทนเจลหล่อลื่น แล้วหลังจากนั้นก็ไม่มีใครกันอีกเลย แขนทั้งสองข้างที่ถูกจับดึงไปด้านหลังลั่นไหวไม่หยุด สะโพกรู้สึกระบม และน้ำใสที่ไหลลงมาจากปาก

ช่องทางด้านล่างที่ถูกท่อน้ำของเขากระแทกกระชอนทำให้ความยับยั้งชั่งใจหายไปจนหมด แม้ว่าแก้มกายของเขาจะปลดปล่อยไปแล้ว แต่กลับไม่ได้อ่อนนุ่มลงเลย

“อ๊ะ...ไม่ไหว...อือ...ฮึก!!!”

ความแข็งแกร่งที่ถอนออกไปสอดกลับเข้ามาและกระแทกซ้ำๆ ดวงตาพร่าเลือนที่หลับแน่นลึ้มขึ้นมา คิดว่าต่อให้ผมรับเงิน 100 ล้านจากลี้กียอนแล้วมีเช็ทซ์ด้วยก็คงไม่เจ็บเท่านี้ มันจะดีกว่านี้ถ้ามีแค่ความเจ็บปวดเพียงอย่างเดียว แต่ว่ามันทำให้ผมสุขสมจนหัวสมองชาวโพลนเหมือนคนโง่ เขาจงใจผละออกไปแล้วรวบขาของผมที่กำลังดิ้นรนเข้าด้วยกัน ต้นขาที่เป็ยกแฉะถูกจับให้ชิดติดกันไว้ เขาทำให้ผมอยู่ในท่าที่กระดิกตัวไม่ได้ แล้วสอดเข้ามาในช่องทางด้านหลังอีกครั้ง

เขาปล่อยแขนทั้งสองข้างแล้วคว้าเอาผมเอาไว้ ร่างกายก่อนบนทรุดลงไปกับเตียง มีแค่ช่วงเอวเท่านั้นที่ถูกยกขึ้นพร้อมกับโดนสอดใส่อยู่ ควอนเทฮากระแทกอยู่หลายครั้ง และจับแก่นกายของผมซักรูดให้ปลดปล่อยออกมา ส่วนผมก็สิ้นไหวเหมือนกับจาฮันตอนที่ผมทำให้ เขาควงเอวซ้ำๆ ในท่าทางที่แนบสนิทราวกับว่าเรากำลังหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ผมไม่สามารถถลันเสียงครางได้ ท่อนลำขนาดใหญ่ควานไปมาเหมือนกับจะขุดคว้านผนังด้านในของผม ในหัวว่างเปล่าเหมือนกับไม่ใช่ตัวของตนเอง

“ทั้งที่ได้กอดนายอยู่แบบนี้...แต่ทำไมฉันรู้สึกเหมือนยังไม่พอเลย”

เขาควนหาข้อมือของผมที่จมอยู่กับเตียงแล้วกัดแขนผมอย่างแรง ผมกลัวว่าชิปที่ฝังไว้จะหักจึงรีบดึงแขนออก ควอนเทฮาหัวเราะกับท่าทางของผม รู้สึกเหมือนว่าท่อนลำที่ฝังอยู่ในตัวผมก็กระตุกด้วย

“รับไปให้หมดเลยนะ”

“อะ อึก!”

เขายังคงกระแทกไม่หยุดในขณะที่ปลดปล่อยน้ำรักจนไหลเยิ้มออกมา แก่นกายของผมแทบไม่มีน้ำรักร์ให้หลังแล้ว เหมือนเป็นกระเป่าที่โดนขูดรีดจนเกลี้ยง เขาซักรูดแก่นกายของผมที่ยังแข็งอยู่ ฝ่ามือ นั้นให้ความรู้สึกนุ่มนวลแตกต่างกับท่อนล่างของเขาที่กำลังสอดแทงกระแทกท้องน้อยของผมอยู่

พอเขาผ่อนแรงกระแทกลงผมก็หมุนตัวมาเผชิญหน้ากัน ผนังด้านในของผมเองก็หมุนตาม เขาพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ แล้วทำแขนกำยำที่มองเห็นเส้นเลือดลงมาถึงข้อมือหน้าของผมทั้งสองข้าง

ผมเอาหน้าถูไถกับแขนที่ดูแข็งแรงแกร่งของเขา

“ทำไมทำแบบนี้ล่ะ จะอ่อนให้ท่านประธานใจอ่อนเหรอ”

ดวงตาที่อยู่ระหว่างเส้นผมที่เปียกชื้นของเขาหรี่ลง

“ก็ถ้าผมจนจนขนาดนี้...พรุ่งนี้ผมจะไปทำงานไม่ไหวนะครับ...ผมต้องไปเรียกเอาเงินที่เสียไปคืนมาครับ”

เพราะกำลังถูกสอดใส่อยู่ ทำให้เสียงที่พูดดังอู้อี้ ถึงอย่างไรเขาก็ไม่จำเป็นต้องมาสนใจสภาพร่างกายของผมอยู่แล้ว

เขาไม่ได้เรียกร้องให้ลูกชายต้องชดเชยความผิดของพ่อด้วยซ้ำ แกมยัง

เป็นเจ้าของชีวิตของผม และผมก็ใช้ร่างกายในการปลอบใจเขา และหลังจากเสร็จกิจแล้วผมยังมีข้อแลกเปลี่ยนอื่นอีก

เหมือนว่าจะได้ยินเสียงเฉอะแฉะแล้วก็ถูกโหมกระแทกเข้ามาอีกครั้ง เขาผละมือที่ดึงยอดดอกของผมทั้งสองข้างมาเป็นหยอกเย้าอยู่ที่เอว ทำให้ในหัวรู้สึกชาโพลนไปหมด

ทุกครั้งที่ถูกขยี้ยอดดอกจนเริ่มบวมเป่ง ท่อนล่างก็จะมีแรงอัดกระแทกเข้ามา รู้สึกว่านิ้วชี้กับนิ้วโป้งกำลังบดขยี้ยอดดอกอย่างเมามั่น ส่วนแวนก็กระแทกกระทุ้งช่วงล่างของผมต่อเนื่องอย่างดุเดือดติดปกติ

แค้โดนแตะผ่านตรงบริเวณต่อมลูกหมากที่บวมเป่งเท่านั้น แก่นกายก็ฉีกพันน้ำรักรออกมา ทุกครั้งที่ถูกกระตุ้นตรงจุดนั้นก็รู้สึกตื้นตัน ยิ่งผมชอบเขาก็ยิ่งทำให้ผมสั่นสะท้านมากขึ้นอีก

ควอนแทฮาโถมตัวลงมาให้หน้าอกของเราสัมผัสกัน นี่เป็นท่าที่ทำให้เขาทับผมเอาไว้ทั้งตัว เขาสอดใส่เข้ามาลึกมากและขยับอย่างรวดเร็ว ส่วนผมก็เกาะไหล่ของเขเอาไว้

“อะ อะ อ๊ะ!!!”

ตัวผมสั่นเกร็งราวกับโดนไฟฟ้าชอร์ต เขาสอดเข้าไปแตะถึงต่อมลูกหมากและเริ่มหลั่งออกมา ความเปียกชื้นที่พุ่งชนเป็นสายทำให้ความรู้สึกไว ขนที่แขนและต้นคอของผมลุกชัน

ครั้งนี้เป็นยกที่สาม ไมลี ยกที่สี่แล้ว ผมคิดว่ามันจะจบลงแค่นี้ หลังจากที่ปลดปล่อยจนหมดแล้วเขาก็ถอนท่อนล่อออกมา แต่ถึงอย่างนั้นช่องทางด้านล่างก็ยังมีรู้สึกเหมือนว่าของเขายังคงคาอยู่ มีน้ำรักรไหลทะลักออกมาจากช่องแคบแม้ว่าจะไหลออกมาเยอะ แต่ก็ยังมีส่วนที่เหลืออยู่ด้านในอีกเยอะเช่นกัน เขาเอามือปาดน้ำกามขึ้นเหนียวแล้วก็สอดใส่ความแข็งแกร่งเข้ามาใหม่ และจัดท่าทางอีกครั้ง

“อา...”

ผมไม่สามารถซ่อนแวตตาลที่ลั่นหวังไว้ได้

“ไม่ไหวแล้วเหอ”

เขาชี้ไปที่แก่นกายของผม ผมพยักหน้า

“อย่างนั้นทำแบบตรายออกัสซั่ม³ แล้วกัน”

ผมไม่เข้าใจที่เขาพูดเลย เหมือนว่าสมองผมจะหยุดทำงานไปเรียบร้อยแล้ว เขาหยิบกางเกงในที่ถูกโยนทิ้งไปขึ้นมา แล้วสวมมันกลับเข้าไปให้ผมเหมือนเดิม เขาจะพอแค่นี้จริงๆ ใช่มั้ย ผมอยากจะถอดกางเกงในที่เปียกแฉะแล้วไปอาบน้ำเตี้ยวนี่เลย แต่เขากลับจับผมนอนตะแคงลงบนเตียงอีกครั้ง

เขาดึงกางเกงในของผมไปด้านข้าง ทำให้เกิดช่องว่างพอให้สอดใส่ได้ ความเป็นชายสอดเข้ามาในช่องว่างที่คับแคบนั้น ท่อน้ำของเขายังคงแข็งตัว เขาก็มหันหน้ามาบ่นว่าข้างในกางเกงในมันคับแน่นเกินไป

ผมอยากจะควักแก่นกายที่ถูกขังเอาไว้ออกมา แต่เขาก็ล็อกมือผมไว้ ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าควอนแทสตาต้องการอะไร มันก็คือการให้ผมสำเร็จความใคร่แบบไม่ต้องหลั่งนี่เอง

เขามองลงไปจนแทบจะเรียกว่าจ้องช่องว่างระหว่างกางเกงในที่สุดได้เสียเลย เหมือนว่าความแข็งแกร่งนั้นแค่ท่อนเดียวจะทำให้ร่างกายมีความสุขได้ ตั้งแต่หัวจรดเท้าเลยทีเดียวนะ ผมรู้สึกดีกับแก่นกายของเขาที่แหงต่อมลูกหมากและไล่ตามติดกับช่วงล่างของผมเหมือนคลื่นยักษ์ที่ถาโถมเข้ามาจนทำให้ผมร้องครวญคราง

ผมกัดปากไว้ป้องกันไม่ให้เขากดจูบลงมา เพราะแค่ท่อน้ำที่ถูกกักขังเอาไว้ไม่ทันได้ถูกกระตุ้นก็สุขสมจนเกินพอแล้ว ท่อน้ำของผมสั่นสะท้านจากการปลดปล่อยไปหลายต่อหลายครั้ง

มีความสุขจนมากล้น แต่ก็ใช้ว่าจะไม่เจ็บเลย เพียงแค่ความเจ็บนั้นโดนเขาทำให้มันกลายเป็นความสุขอีกครั้ง

“พอก่อนครับ ท่านประธาน...ได้โปรด”

ควอนแทสตาหยุดขยับตามคำขอร้องของผม ในเวลาเดียวกัน ความรู้สึกสุขสมตั้งแต่หัวจรดเท้าก็ถูกซัดจิ้งหะ ดวงตาสีฟ้าอมเทาของเขาเต็มไปด้วยความอุ่มเอมใจ

“ถ้าหยุดแค่นี้ ข้อแลกเปลี่ยนก็ถือว่าจบนะ”

³ Dry Orgasm การถึงจุดสุดยอดโดยไม่มีการหลั่ง

อยู่ๆ ก็รู้สึกกลัว ผมจะหาผลประโยชน์จากควอนแทฮาได้สักนิดไหมนะ บางทีอาจจะมึลิ่งที่เขาไม่มีทางเอาชนะซ่อนอยู่ก็ได้ ถึงอย่างนั้นเขาก็เหมือนเอา ลูกกวาดอาบยาพิษมาแกว่งล่อแมวที่กำลังหิวโหย แล้วแมวอย่างผมจะอดใจไม่กิน ได้ยังไงกัน เพราะถึงไม่กินก็ต้องอดตายอยู่ดี ไม่สู้ลองกินดูก่อน ถ้าไม่ตาย ก็ถือว่าโชคดีไป

เขาลูบแก้มผมแล้วเอ่ยปากถาม

“ตกลงจะเอายังไง”

ผมก็เลยตัดสินใจหันไปจับและดูดนิ้วของเขา นั่นแหละคือคำตอบ...

ผมหอบหายใจอย่างรุนแรง กลืนน้ำรักที่เต็มจนแทบล้นอยู่ในปากไม่ไหวแล้ว เขาเอาแกนกายที่ถูอยู่ตรงหว่างขาของผมขึ้นมา เอาส่วนปลายมาถูกับท้องน้อย ที่หนูออกมานิดหน่อย ตอนนี่ถือว่าเป็นช่วงปลอดภัยหลังเสร็จกิจแล้ว ผมฝืนดวงตาที่ค่อยๆ ปริบปรอย เขาเอานิ้วสามนิ้วมาจับท่อนล่างของผมอย่าง เอาแต่ใจ

“ลองหนีบให้แน่นๆ สิ”

แม้ว่าผมจะออกแรงหนีบช่วงล่างแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไปอย่างที่หวัง

“เฮ้อ ใช้ไม่ได้เลย”

เขาพูดเหมือนจะบ่นผม ทั้งที่ผมอดทนมาได้จนถึงตอนนี้

“รักษา...”

คำว่า ‘สัญญา’ ไม่ได้เปล่งออกมา ตอนนี่ผมเจ็บคอจนเสียงแหบแห้งไปหมดแล้ว เขายกขาทั้งสองข้างของผมขึ้นในทีเดียว แล้วเอาฝ่าขนหนูเปียกๆ มาเช็ดที่ใต้เอว นี่ถ้าเขาไม่ได้เอาไปชุบน้ำจากที่ไหน ก็คงเปียกเพราะน้ำเชื้อของเขากับผมนี่แหละ ผมมองเพดานด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

ถ้าเป็นไปตามที่คิด พรุ้งนี้ผมจะลูกโหว่ไหมนะ ร่างกายท่อนล่างขยับไม่ได้ รวากับว่าเป็นอัมพาตไปแล้ว

“ฉันต้องรักษาสัญญาอยู่แล้ว ว่าแต่อยากรู้เรื่องอะไรละ”

ควอนแทฮาที่กำลังเช็ดตัวให้ผมถามขึ้น ตอนที่ฝ่าขนหนูอุ่นๆ ลากผ่าน ร่างกายท่อนบนผมก็หับตาลง มีเรื่องที่ผมอยากจะถามเขาเป็นกอง แต่ตอนนี้

เรียงลำดับไม่ถูก ผมหลับตาพร้อมทั้งแค้นเสียงออกมาอย่างยากลำบาก

“ขอผมนอน...ก่อนนะครับ”

ปิดท้ายด้วยการถอนหายใจดังเฮ้อ...อย่างหมดแรง เหมือนคนเป็นวัณโรคปอดใกล้จะตายเต็มทีแล้ว ได้ยินเสียงขำพริตดังมาจากที่ไกลๆ ราวกับเขาถามว่าจะไรของนาย แต่ก็ช่างมันแล้ว ตอนนี้อยู่รู้สึกล่องลอยเหมือนกำลังนอนแช่อยู่ในน้ำ

ชายสูงวัยที่ผมรู้จักนั้นหลงรักหมู่บ้านที่มีแสงไฟประดับกระจายในยามที่ดวงตะวันลับฟ้า เขาเล่าว่านาเกลือที่อยู่ตรงข้ามกับป่าเกาลัดนั้น ทุกๆ ชั่วโมงจะมีแสงปริ้มคลอและกระเพื่อมในนั้น ผมคิดว่ามันดูเหมือนกับมีบรรดาพรายน้ำสีด้าที่มาช่วยถอนวัชพืชกำลังพยายามเอาริมฝีปากย่นๆ ขึ้นมาที่ผิวน้ำเลย

เป็นสถานที่อันแสนสงบ มีความอุดมสมบูรณ์อย่างมาก รู้สึกผ่อนคลายไปพร้อมกับกลิ่นน้ำมันหอมๆ แต่กลับเป็นสถานที่ที่แสนจะน่าเบื่อหน่ายสำหรับพ่อตรงกันข้ามกับแม่ที่รักสถานที่นี้มากพอๆ กับชายสูงวัย และผมก็เป็นเด็กน้อยที่หมดหวังที่จะได้รับความรักจากแม่บังเกิดเกล้าไปแล้ว ตอนที่พ่อพาแม่คนใหม่เข้ามาก็เหมือนกัน ผมไม่ได้คาดหวังอะไรจากหญิงสาวที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนเลยสักนิด

‘ต่อไปนี่เธอจะเป็นแม่ที่รักสาวอนที่สุด และจะไม่มีวันหักหลังพวกเราเด็ดขาด’

มันเป็นแบบนี้จริงๆ ตอนก่อนที่พ่อจะตาย กับตัวจูสาวอนตอนอายุ 16 ก็ด้วย ผมไม่เชื่อว่าเธอจะหักหลังผม และคิดว่าอาจจะเกิดเรื่องร้ายขึ้นกับเธอ

กำลังจะโดนหนังก้อนโตทับตาย ก็ถูกแล้วที่เธอจะหนี เธอให้ความรักกับเด็กที่แม่แท้ๆ ยังทอดทิ้งมาตั้งนาน มันก็ถือว่าเธอดูแลผมมาดีพอแล้วนี่

เมื่อเวลาผ่านไป ผมก็ยอมรับได้แล้วว่าถูกเธอหักหลัง แต่ผมก็ไม่ได้เกลียดเธอเลย ผมแค่ได้เรียนรู้ว่าอย่าไว้วางใจใครง่าย ๆ ก็เท่านั้น ดังนั้นถ้ามีใครมาถามว่าผมรักแม่เลี้ยงไหม ผมก็ตอบได้เต็มปากว่ารัก

ผมนึกถึงภาพวาดทิวทัศน์ที่วางอยู่ในบรรดารูปภาพที่แปลกประหลาดได้ ภาพแสงตะวันที่กำลังจะตกดินปกคลุมไปทั่วเนินเขา และมีโรงโม่แป้งของคุณปู่

ตั้งอยู่ตรงกลางบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่ มันเป็นภาพทิวทัศน์ที่สวยงามที่สุดที่แม่ของผมาวาดไว้

มันเป็นภาพเดียวที่สว่างไสวท่ามกลางบรรดารูปภาพอื่นๆ ที่มีพ่อกับผมเป็นตัวประหลาด

ชื่อของภาพที่ทำให้ผมตกตะลึง อาจจะเป็น...

เฮือก!

ผมเบิกตาโพล่ง จ้องเพดานสีขาวยังไม่แน่ใจว่าเป็นความฝันหรือความจริง แต่พอรู้สึกว่าร่างกายหนักอึ้งเหมือนน้ำที่อุ่มน้ำเอาไว้ก็รู้ว่านี่คือความจริง

ผมแค่กลอกตาไปที่ระเบียงและเบียงสายตากลับไปอีกทาง ที่โต๊ะมีผู้ชายสองคนนั่งอยู่ สายตาที่พรั่มว่ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น แล้วผมก็ได้รู้ว่าคนที่นั่งอยู่กับควอนแฮซาก็คือถึงฟาง

พวกเขา กำลังคุยเรื่องอะไรบางอย่าง แต่ผมฟังไม่ถนัด ผ้าห่มที่คลุมมาจนถึงอกนั้นทำให้รู้สึกร้อนอบอ้าว ผมเลยเอามือปิดมันออกไป ในตอนที่แข็งแรงทั้งหมดที่มีเพื่อลุกขึ้นมาหนึ่ง เสียงร้องจ๊ากก็หลุดดังออกมา ไม่ว่าจะมึนเข็งหรือรุนแรงมากแค่ไหน แต่ผมก็ไม่เคยรวดเร็วขนาดนี้มาก่อนเลย ดูเหมือนว่าปัญหาจะเป็นที่ขนาดของควอนแฮซานี้แหละ ผมทนกัดฟันแล้วพุงตัวขึ้นมาหนึ่งพิงหัวเตียง

“หลับสบายดีไหม”

ควอนแฮซาที่ได้ยินเสียงร้องโอดครวญอยู่ใกล้ๆ เดินฉับๆ เข้ามาหา

“ผมดูเหมือน...คนที่หลับสบายดีหรือครับ”

แค่ได้ยินเสียงก็รู้แล้วว่าตัวเองต้องหน้าซีดแน่ แต่ถึงอย่างนั้นก่อนล่งที่ท่าเอาผมร้องจ๊ากก็ปรับตัวได้มากกว่าเมื่อครู่เยอะแล้ว ก็คงปรับตัวได้ไวเหมือนตอนที่ผมย้ายมาที่นั่นแหละ

“เป็นเข้าอันสดใส่จ้ังนะ”

ถึงฟางที่สวมชุดจีนสีดาก็ตามมายืนอยู่ข้างๆ ควอนแฮซาด้วย

“ถ้าลุกไม่ไหว ให้นั่งไปเอาวิลแชร์มาให้ดีไหม”

ถึงฟางเอ่ยล้อเลียนพร้อมรอยยิ้มละไม

“เกินไป”

ควอนแทฮาที่พูดแทนผมเอื้อมมือมาวางผมด้านหลังให้ ผมเองก็อยู่หนึ่ง ๆ ให้เขาทำไปตามใจ แม้ว่าผมจะดูน่าสงสัยที่ควอนแทฮากับถึงฟางอยู่ด้วยกัน แต่ผมก็ไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรออกไป

“ต้องรักษาสัญญานะครับ”

ผมทวงสัญญาอย่างไม่อ้อมค้อม แล้วก็เอ่ยไล่ถึงฟาง

“เขาเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวผม ไม่ใช่ไรหรอก”

“...”

ผมเอียงคอสงสัยโดยไม่รู้ตัว ตอนที่ควอนแทฮากดตัวลงนั่งกับขอบเตียง สปริงก็เหมือนจะสะเทือนมาถึงผมด้วย ส่วนถึงฟางก็ลากเก้าอี้ตรงโต๊ะมาที่ข้างเตียง ผมหัวเราะไม่ออกกับความสัมพันธ์สามมุมแบบแปลกๆ นี้

“ผมยังไม่ได้บอกคุณครับ ว่าจู่ฮวอนไม่รู้เรื่องอะไรเลยจริงๆ”

“ดูก็รู้แล้วละ”

“ดังนั้นคุณก็เลยจับเขาเอาไว้ได้สินะครับ”

“อิจจาเธอ”

“คงไม่หรอกครับ ผมรู้ว่าชีวิตผมมีค่าครับ”

ผมกำผ้าห่มเอาไว้ในมือ

“ตอนนี้ทั้งสองคนกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่กันแน่ครับ”

“ดีลเลอร์จู้ รู้ไหมว่าคิมแจยองอยู่ที่ไหน”

“...”

ควอนแทฮาตัดบทสนทนาของผมไปเฉยๆ คิมแจยองเป็นชื่อของแม่เลี้ยงผม และในสถานการณ์แบบนี้ เขาก็คงไม่ได้พูดถึงคนที่บังเอิญชื่อเหมือนกันเฉยๆ แน่หนอน

“เธอเคยมาหาหนตอนที่ยังอายุ 20 ไหม”

คราวนี้เป็นถึงฟางที่ถาม หลังจากที่เธอตั้งใจจดหมายขอโทษไว้ก็ไม่เคยกลับมาหาผมอีกเลย

“หรือว่าไม่เจอ”

เขาถามเหมือนกับว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผมกับเธอต้องเจอกันอย่างนั้นแหละ

“หลังจากตอนนั้นก็ไม่เคยเจอกันอีกเลย ว่าแต่มันเกี่ยวอะไรกับตอนนี้กันแน่”

ผมปรับโทนเสียงที่เริ่มขึ้นสูงให้ลดลง

“อย่างนั้นเรื่องที่ประธานควอนคาตเดาเอาไว้ก็ถูกแล้วครับ”

ควอนแหตามองเข้ามาในดวงตาของผมราวกับจะหาความจริง ผมกะพริบตาแล้วเอ่ยปาก

“แล้วทำไมภาพของพ่อถึงมาอยู่บนเรือ Max ได้ แล้วทำไมถึงผมจะเอาภาพทางกลับบ้าน' มาไม่ได้ก็ไม่เป็นไร”

พูดมาถึงตรงนี้ ภาพโรมันแบ่งของคุณปู่ตรงกลางของเนินเขาที่มีดวงตะวันใกล้ลับฟ้าก็โฉบเข้ามาในหัวสมอง

ทางกลับบ้าน' ทางกลับบ้าน'...

ผมพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก มันคือหนึ่งในผลงานที่แม่ของผมวาดไว้ และเป็นภาพเดียวที่ชื่อของมันมีความหมายที่ดี แต่มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับภาพที่แขวนอยู่ในกาลิโน ทั้งสองภาพที่แตกต่างกัน มีแค่ชื่อที่เหมือนกัน

“คำตอบของคำถามแรกคือ รูปทั้งหมดนี้ Tex Corporation เป็นคนที่ซื้อไป ส่วนคำถามที่สอง นายเดาไม่ออกจริงหรือ”

ผมเบนสายตาดูจากควอนแหซาไปมองถึงฟาง พอเขายกขาขึ้นไขว่ห้างผ้าแพรสีดำก็ส่งเสียงสวบสาบเหมือนเสียงงูเลื้อย แต่ตอนนี้เป็นเวลาที่ต้องสนใจสิ่งอื่นมากกว่าเขา

เมื่อวานนี้เอล ควอน ไม่ได้แสดงอาการว่าอยากได้ผลงานของ Kathe Kollwitz เลย ทันทีที่ผมหยิบใบรับรองออกมา แวดตาที่เหมือนชอบใจนั้นมันเป็นของปลอม เขาไม่ได้ดูอยากได้ผลงานศิลปะเหมือนพวกนักสะสมตัวจริงเลย แต่การที่เขาสนใจแคชิป และลูกออกไปโดยไม่มีเยื่อใยก็พิสูจน์ได้แล้ว

“คุณหมายความว่าเขาเป็นแค่พวกรักงานศิลปะจอมปลอมหรือครับ...”

“ตอบถูกแบบนี้คงต้องให้รางวัลแล้ว”

เขาหยิบขวดน้ำจากตู้เย็นมายื่นให้ผม เป็นของรางวัลที่อ่อนด้อยมาก

เดาไม่ออกเลยว่าทำไมเอล ควอน ต้องสร้างทำเป็นพวกชื่นชอบงานศิลปะด้วย แล้วถึงฟางก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมา

“Tex Corporation เริ่มรวบรวมภาพวาดอย่างจริงจังตั้งแต่เมื่อประมาณสิบปีก่อน จูฮาวอน ตอนนั้นรูปภาพทั้งหมดในบ้านของนายถูก Tex Corporation กว้านซื้อไปทั้งหมด มันดูมีพิธีกรรมมากเลยละ”

แน่นอนว่าถึงฟางที่เป็นคนขายข้อมูลต้องรู้รายละเอียดในตอนนี้แน่นอนอยู่แล้ว แต่ผมก็รู้สึกอารมณ์เสีย เพราะทั้งที่เป็นเรื่องในครอบครัวตัวเองแท้ ๆ แต่คนนอกกลับรู้มากกว่าเสียอีก

“จากนั้นผมขอส่งไม้ต่อไปให้ประธานควอนนะครับ”

ถึงฟางเอามือวาดเป็นเครื่องวงกลมขนาดใหญ่แล้วไปวางตรงห้องน้อยของตัวเอง ก่อนเอ่ยเหมือนนักแสดงละครเวทีที่แสดงจบแล้ว ควอนแหงนคางยังคงนั่งอยู่บนเตียงและมองผมนิ่ง ๆ เขาก็มองดูนาฬิกาข้อมือแล้วเอ่ยปาก

“เดี๋ยวอีกหนึ่งชั่วโมงเรือก็จะเทียบท่าที่ประเทศไทย เราออกมาจากสิงคโปร์เรียบร้อยแล้ว”

ผมลึ้นว่าเขาจะพูดอะไรจนกัดปาก เขาเลยเอานิ้วมาตึงปากของผม

“จูซังคยองเลี้ยงลูกชายคนเดียวน่าได้ดีกว่าที่ฉันคิดนะ”

ฟังดูเหมือนประชดประชัน

“สู้ไหมว่าตอนแรกความรู้สึกของฉันเกี่ยวกับจูฮาวอนที่เป็นลูกชายของจูซังคยองเป็นยังไง”

“...”

“ฉันคิดว่าเป็นแค่คนโง่ ทั้งที่พ่อทิ้งไฟรอยัลสเตอร์ตพลัสไว้ให้แท้ ๆ ก็ยังจะต้องไปเร่ร่อนอีกเธอ แต่ปรากฏว่าลูกชายคนนั้นกลับไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย”

รอยัลสเตอร์ตพลัส...

รอยัลสเตอร์ตพลัสถือว่าเป็นไฟที่มีแต้มสูงที่สุดในเกมโป๊กเกอร์

“พ่อของผมทิ้งอะไรเอาไว้ให้เธอครับ”

เท่าที่ผมรู้คือไม่มีอะไรเลยนอกจากหนี้สิน

“อืม...ถ้าจะถามว่าจูซังคยองมีอะไรบ้าง ก็...”

ใบหน้าที่มีรอยยิ้มจาง ๆ เต็มไปด้วยไอเย็น แว่วล้อเล่นที่ชนะเกม แต่ก็จางใจให้แพ้ และรอยยิ้มจาง ๆ มีเส้นที่มักจะมียู่เสมอนั้นละลายหายไปแล้ว ควอนแหงนคางในตอนนี้เหมือนกับกำลังลอคคราบอยู่เลย

“ทรัพย์สินถูกเก็บรักษาเอาไว้อย่างดีในตู้เซฟของธนาคารในสิงคโปร์ และคนที่สามารถเปิดมันได้มีแค่จูฮาวอนที่เป็นสายเลือดของเขาคนเดียวเท่านั้น”

เขาสั่งว่า เมื่อเข้าสู่ผ่านน้ำสิงคโปร์ให้ผมเอา“ทางกลับบ้าน”มาให้ได้ หรือว่ามันจะเกี่ยวกับภาพนั้นกันนะ

ไม่สิ ถ้าผมเป็นคนเดียวเท่านั้นที่จะเปิดเซฟได้ แค่พาผมไปธนาคารก็จบแล้วนี่นา แล้วที่มาบอกผมหลังจากที่ผ่าน่าน้ำสิงคโปร์มาแล้ว ก็เพราะเขาสงสัยว่าผมจะรู้เรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินที่พ่อทิ้งเอาไว้ตอนนั้น แต่ที่ไม่มีทางที่ผมจะเหลือทรัพย์สินอยู่แล้ว

“ทรัพย์สินถูกยึดไปหมดแล้วละครับ ไม่มีทางที่ผมจะมีได้เลย”

“สิ่งที่คุณซังคยองทิ้งไว้ไม่ใช่เงินหรอก”

“ไม่ใช่เงินหรอกครับ”

“มันเกี่ยวกับบริษัทที่ชื่อว่า WikiLeaks”

WikiLeaks... แหล่งรวมจุดอ่อนและการทุจริตที่สามารถทำลายบริษัทใดก็ได้ในพริบตาเดียว แม้แต่ STA หรือ Tex เองก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

เขาระชิบเสียงนุ่ม

เขาพูดเรื่องทรัพย์สินของพ่อที่ผมไม่เคยนึกฝัน ที่พ่อลักพาตัวควอนแทฮา และพูดเรื่องจุดอ่อนในวิดีโอ แล้วยังตามมาด้วยบริษัทที่รวบรวมข้อมูลการทุจริตของหลายๆบริษัทเอาไว้อย่าง WikiLeaks อีก ที่พ่อทำทุกวิถีทางก็เพื่อรวบรวมสิ่งเหล่านั้นนั้นหรือ รวมทั้งฆ่าคนด้วย...

ไม่รู้ว่่าพ่อฝันอยากจะเป็นจูเลียน อัสซานจ์⁴ แห่งเกาหลีหรือเปล่า แต่ผมก็ไม่อยากจะเข้าใจความรู้สึกของพ่อเลย

ควอนแทฮาเล่าเรื่องที่จะกลายเป็นจุดอ่อนของ STA ให้ผมฟัง ในทางกลับกันผมเองก็มีจุดอ่อนเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน แม้ว่าผมจะไปที่ธนาคารในสิงคโปร์ ก็ดูเหมือนว่าผมคงจะไม่สามารถเอาข้อมูล WikiLeaks ที่ว่านั้นมาได้ทันทีหรอก แม้ว่าจะยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่ผมก็เป็นคนที่รู้จักพ่อตัวเองดีกว่าใคร

⁴จูเลียน อัสซานจ์ (Julian Assange) เป็นนักหนังสือพิมพ์ชาวออสเตรเลีย และนักเคลื่อนไหวบนอินเทอร์เน็ต เป็นผู้ก่อตั้ง WikiLeaks

ถ้าเป็นของสำคัญขนาดนั้น ก็ต้องติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยเอาไว้หลายชั้นเพื่อให้ยากที่จะเอามาได้

อยู่ๆ เสียงในหัวก็ดังบอกผม

อย่าได้พูดเรื่องภาพ 'ทางกลับบ้าน' ที่แม่เป็นคนวาดเด็ดขาด

ผมไม่คิดว่าควอนแทสซาจะบังเอิญสั่งให้ผมเอาผลงานที่มีชื่อเดียวกันซึ่งแขวนอยู่บนเรือ Max มาโดยไม่มีเหตุผล

“ท่านประธาน”

“ว่าไง”

“ถึงไม่มีเช็ทซ์กับผม คุณก็จะบอกเรื่องนี้อยู่แล้วใช่ไหมครับ”

“นับว่าฉันยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว”

เป็นคำตอบที่เพียงพอแล้ว ไซลี ก็เขาเป็นคนบอกเองนี่ว่าเขาเป็นคนเลวสุดท้ายเมื่อข้อแลกเปลี่ยนจบลง คนที่เชื่อคำหลอกลวงจนตกหลุมพรางไม่สามารถปีนขึ้นมาได้ก็คือผมเอง

ผมหันไปมองผู้ชายสองคน

ถึงฟางที่อยู่ข้างพระราชินี และควอนแทสซาที่ตอนนี้คือพระราชินีในสายตาของผมกำลังบอกความจริงที่ยิ่งใหญ่แก่ตัวตลก

หลังจากที่ควอนแทสซาตีมน้ำที่หกไปจากผมแล้ว ปากที่เป็ยกชุ่มของเขา ก็ขยับเอ่ยว่า

“คนสวยของฉัน คราวนี้นายจะยอมร่วมมือกับท่านประธานใหม่”

พระราชินียื่นข้อเสนอใหม่แล้ว

เหมือนตัวจะละลายไปกับความร้อนที่แผ่ขึ้นมาจากพื้น น้ำมะม่วงปั่นในมือช่วยคลายความร้อน และทาร์ตไข่ของจาอันที่ยังคงร้อนจนมีควันลอยขึ้นมาท่าทางของจาอันที่กำลังเหวี่ยงไหล่เป็นทาง และพยายามเป่าลมฟู่ๆ ให้ทาร์ตไข่เย็นลงนั้นดูไร้เดียงสา

“ฉันขอตีมืออีกนึ่ง”

เด็กหนุ่มที่กัดทาร์ตคำเล็กๆ อย่างกับกระต่ายแพะอยากจะได้มน้ำมะม่วงของผม

ผมหยุดเดินแล้วเอาหลอดใส่ปากจาชัน จาชันที่จับหลอดอันใหญ่ได้ก็รีบดูตจหน้าหายไป 1/4 ของแก้ว พอผมบังคับดึงหลอดออกก็มีปากเหมือนปากของลูกนกไล่ตามหลอดมา

“นายจะกินสักคำไหม”

ผมส่ายหน้าเมื่อเขายื่นหาร์ทมาให้ หาร์ทไซ้ของมาเก๊าที่เป็นขนมปังกรอบมีคัสตาร์ดครีมอยู่ด้านบนนั้น ไม่ว่าจะไปซื้อที่ร้านไหนก็ล้วนแต่อร่อยทั้งนั้น

ถ้าไม่ใช่เพราะว่าอากาศที่อยู่เฉยๆ ยังเหม็นอ้วมตัว ผมก็คงจะกินสักสองสามชิ้น

“เฮ้อ อากาศบ้านอะไรวะเนี่ย”

“จริง”

ฤดูร้อนของมาเก๊านั้นจะเรียกว่าฤดูฝนก็ว่าได้ แต่ว่าฤดูร้อนคราวนี้ไม่มีฝนตก มีแต่ความชื้นที่แผ่กระจายกลางแดดจ้า ว่ากันว่าสภาพภูมิอากาศแปรปรวนเกิดขึ้นทุกที่ทั่วโลก มาเก๊าเองก็ไม่มีข้อยกเว้น

ผมตีมน้ำมะม่วงให้ชุ่มคอแล้วเดินเข้าไปในตรอก ยิ่งใกล้จะถึงร้านของถึงฟางมากขึ้นเท่าไร ใบหน้าของจาชันก็หม่นหมองลงเท่านั้น จะว่าไปมันก็คือความหดหู่ของคนทำงานนั่นแหละ ยิ่งได้วันหยุดกลางคันมาอย่างไม่คาดคิดด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้รู้สึกขี้เกียจไปทำงานเข้าไปใหญ่

“ที่ร้านจะให้หยุดตั้งแต่วันไหน”

“ไม่รู้สิ น่าจะเป็นช่วงเดือนสิงหาคมมั้ง ฮาวอน นายจะต้องไปขึ้นเรืออีกทีเมื่อไหร่เธอ”

“ไม่รู้สิ น่าจะเป็นเดือนหน้าละมั้ง”

ผมพูดเลียนแบบจาชัน และเอาน้ำมะม่วงที่เหลือยัดใส่มือเขา ถึงจะตอบแบบนี้ แต่ผมจะได้กลับไปทำงานบนเรือ Max อีกหรือเปล่าก็ไม่รู้

ผมดึงอกเสื้อแขนสั้นที่ใส่อยู่เขย่าไปมาให้เกิดลม ยิ่งใกล้จะถึงร้านก็ยิ่งได้กลิ่นน้ำมันและซอสรสหวานอมเปรี้ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของอาหารจีน มันต่างจากร้านอาหารจีนที่ผมเคยกินในเกาหลีมามาก แต่ที่นี่มีอาหารหลายอย่างที่เขาของทอดมาราดด้วยน้ำซอสแล้วเข้ากันได้ดีอย่างหมูทอดผัดเปรี้ยวหวาน

มีจาชั่งมยอนกับเมนูพิเศษอย่างจัมปงด้วย ผมเดาว่าเป็นเพราะถึงฟาง

ชอบกินอาหารที่มีรสชาติคล้ายๆ กับอาหารเกาหลี

พอเข้ามาในร้านโรงเตี๊ยมไร่เทียมทานของถึงฟาง ความเย็นก็ปะทะเข้ากับแขนและลำคอ จาฮันวิ่งปรี๊ดไปที่หน้าแอร์ก่อนใครเพื่อน แล้วกดรีโมตปรับให้แอร์มาจ่อตรงหน้า ส่วนผมก็โยนกระเป๋าไปที่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน

วันนี้ที่นี้ก็กลายเป็นที่ทำงานของผมเหมือนเมื่อก่อน ในลิ้นชักเก็บเงินมีเงินปาตাকা (ดอลลาร์มาเก๊า) อยู่เล็กน้อย และเงินดอลลาร์ฮ่องกงใส่เอาไว้ครึ่งหนึ่ง

“ฉันต้องเข้าครัวก่อนนะ! ไว้เจอกัน”

“ไม่ต้องหักโหมนักละ”

“อืม! ก็ทำไปงั้นๆ แหละ ฉันก็ขี้เกียจเหมือนกัน”

จาฮันที่เห็งอแห่งแล้วโบกมือแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องครัว ที่โรงเตี๊ยมไร่เทียมทานนี้ พนักงานในครัวถ้ารวมหัวหน้าพ่อครัวด้วยก็เป็น 5 คน พนักงานเสิร์ฟประจำไม่รวมพวกที่มาทำงานเสาร์อาทิตย์มี 3 คน เคาน์เตอร์คิดเงินก็ถือว่าไม่เล็กเกินไปสำหรับพนักงาน 1 คน ผมจัดเคาน์เตอร์คิดเงินแล้วเปิดโทรทัศน์จิวขนาดเท่าฝ่ามือ มันติดเป็นนิสสัยโดยไม่รู้ตัว เหมือนผมจะรู้แล้วว่าทำไมโซรยอนถึงได้ติดโทรทัศน์ขนาดนี้ เพราะว่าช่วงที่งานยุ่งก็จะยุ่งจนหัวฟู แต่พอถึงช่วงที่ว่างก็ว่างจนนั่งทาวเลยทีเดียว

ผมเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็ปรับไปเจอช่องออกอากาศของเกาหลี มันน่าจะมีละครที่ผมสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องจ้องหน้าจอตลอดเวลา ผมนั่งทำคางแล้วรอเวลาร้านเปิดตอนเที่ยง

ผมไม่ได้เข้ามาแย่งงานโซรยอนหรอกนะ แล้วที่ผมมานั่งหน้าเคาน์เตอร์แทนเธอก็ไม่มีอะไรมาก นั่นเป็นเพราะว่าโซรยอนได้งานเป็นพนักงานประจำของโรงแรมที่เพิ่งเปิดใหม่เท่านั้นเอง ผมได้ค่าจ้างรายชั่วโมงประมาณ 10,000 วอน อาจจะมึงานเสิร์ฟบ้างบางครั้ง แล้วก็นั่งคิดเงิน รายได้ก็ถือว่าไม่เลว แม้ว่ามันจะน้อยมากเมื่อเทียบกับเงินเดือนของคิลเลอร์ในห้องวีไอพีของกาลิโน้ก็เถอะ

จากการที่นั่งเฝ้าเคาน์เตอร์คิดเงินมาทั้งวันก็ได้ผลสรุปว่า โรงเตี๊ยมไร่เทียมทานมีรายได้เฉลี่ยอยู่ที่วันละ 20,000 ดอลลาร์ฮ่องกง (ประมาณ 2.5 ล้านบาท) เนื่องจากถึงฟางเป็นเจ้าของอาคารเองจึงไม่ต้องจ่ายค่าเช่ารายเดือน เงินเดือนพนักงานทั้งหมดรวมกันประมาณ 30 ล้านบาท ถือว่าเป็นธุรกิจที่มี

ผลกำไรดีทีเดียว ผมหัวเราะอย่างลึนหัวัง ตัวผมเองยังเหลือหนึ่งอีก 2,000 ล้าน
ยังจะอยากไปนั่งคำนวณผลกำไรของคนอื่นอีก

ผมเงยหน้ามองตามเสียงก้าวลงบันไดที่ตั้งเอี้ยต้อัด เขาก็คือเจ้าของร้าน
แห่งนี้ ผมเจอเขาตอนที่ขึ้นเรือเมื่อครึ่งเดือนก่อน ถึงจะไม่ได้เจอกันนาน
แต่ก็ไม่ได้รู้สึกยินดีเลย ชุดเงินผ้าแพรของถึงฟางพับไปครึ่งหนึ่งเพราะเขาปลด
กระดุมเสื้อ แต่เพราะชุดเงินเป็นแบบไขว้ทับกันทำให้ไม่เห็นผิวเนื้อเปลือยเปล่า

“จ้าวซ่างห่าว⁵”

ถึงฟางที่เห็นผมนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์หาวออกมา ผมมองเขาอย่างเนือยๆ
และเคาะทีวีที่ส่งเสียงดังก็อกแก๊ก

“ฮาวอนต้องตอบรับด้วยสิ ทำแบบนี้คนอื่นเขาทักทายก่อนนะ”

“ฉันไม่รู้ภาษาจีนกลาง”

“เรื่องมากซะมิด”

ถึงฟางเดินมาที่เคาน์เตอร์ ตีตกระดุมแล้วเอ่ยปาก

“โจ้วลัน⁶”

คราวนี้เขาพูดเป็นภาษาจีนกวางตุ้ง และผมก็ตอบส่ง ๆ ว่า

“อืม อรุณสวัสดิ์”

“นายทำงานราบรินดีไหม ห้ามคิดเงินพลาดเชียวนะ”

“ก็ให้เงินเดือนฉันเยอะ ๆ สิ”

“ได้ยังโง่ละ ฉันเป็นคนละเอียดกับเรื่องอย่างนั้นะ”

เขามองสำรวจร้านของตัวเองแล้วก้าวเข้ามาในเคาน์เตอร์แคบๆ ผมดึง
เก้าอี้มาไว้ข้างๆ ให้เขาใช้คอมพิวเตอร์ได้ถนัด ถึงภายนอกร้านจะตกแต่งเหมือน
ในหนังต้อสู้อยู่ แต่ภายในก็มีอุปกรณ์ที่ทันสมัย

ถึงฟางกดเล่นรายการเพลงโปปรด และกดเพิ่มเสียงในคอมพ์ เพลงที่แสน
คุ้นเคยก็ดังเข้ามาในหูของผม เพลง *เย่วเสี๋ยงได้เปี้ยวห้วงเตอะซิน*⁷ ของนักร้อง

⁵ จ้าวซ่างห่าว (早上好) หมายถึง อรุณสวัสดิ์

⁶ โจ้วลัน (早晨) หมายถึง อรุณสวัสดิ์ (ภาษาจีนกวางตุ้ง)

⁷ *เย่วเสี๋ยงได้เปี้ยวห้วงเตอะซิน* (月老代表我的心) หรือที่รู้จักในชื่อภาษาไทยว่า พระจันทร์
แทนใจฉัน

เพลงจีนที่เรียกว่าเจ้าแม่ OST อย่างเต็งลี่จวิน ดูจากการใช้ชีวิตปกติของ ถังฟางแล้ว เพลงนี้ช่างไม่เข้ากับเขาเอาเสียเลย

“ที่รัก คุณถามฉันใช่ไหม ว่าฉันรักคุณมากแค่ไหน ใจของฉันไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ความรักของฉันก็ไม่มีวันเปลี่ยนไป ดวงจันทร์นั่นคือสิ่งแทนใจของฉัน”

น้ำเสียงออดอ้อนของเต็งลี่จวินดังไปทั่วโรงแรมที่ยังไม่มีลูกค้า สมัยผมยังเด็ก เพลงของเต็งลี่จวินจะดังออกมาจากห้องหนังสือของพ่อเป็นบางครั้ง เสียงร้องหวานนุ่มเหมือนเป็นเสียงไซเรนสำหรับผมตอนเด็ก ผมไม่สามารถลืมภาพของเต็งลี่จวินบนปกเทปที่ผมแอบดูตอนเข้าไปในห้องหนังสือของพ่อได้เลย เธอได้รับการยกย่องว่าเป็นนักร้องผู้มีความสามารถ แต่น่าเศร้าที่ต้นกำเนิดยุคสมัย เธอมีบางอย่างที่ดูคล้ายกับแม่ของผมเลย แถมเต็งลี่จวินก็เสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อยเหมือนแม่ของผมด้วย

เมื่อนานมาแล้ว หลังจากเสร็จงานศพของแม่ พ่อก็ย้ายบ้านเหมือนกับโดนไล่ล่า บ้านที่ย้ายไปใหม่ก็มีห้องเก็บของ และพ่อก็เอาของทุกอย่างที่เกี่ยวกับแม่ใส่ไว้ในนั้นราวกับต้องการจะปิดผนึก ตอนเป็นเด็กผมเห็นพ่อเข้าไปในห้องเก็บของเป็นครั้งคราว พ่อพ้อออกมาจากห้องเก็บของ แม้แต่เจ้าริอ็อกซี่ที่ไม่ชอบพ่อก็ยังเข้าไปเกาะและส่ายหางให้ราวกับจะปลอบใจ แม้ไม่ได้รักผมกับพ่อเลยสักนิด แต่ว่าพ่อนะ...

“คิดอะไรอยู่ ทำหน้าเหม่อเชียว”

ถังฟางโผล่เข้ามาในกรอบสายตาที่กำลังเหม่อลอย

“กำลังซบซึ้งกับเสียงเพลง”

“โอ้...นายก็เป็นแฟนเพลงของเต็งลี่จวินเหมือนกันหรอ”

“สวยดี”

“ไม่ใช่สเป็กฉันหรอกนะ แต่ดูแล้วก็สวยจริงๆนั่นแหละ”

หลังจากเพลงของเต็งลี่จวินจบลง ก็มีเพลงบัลลาดของนักร้องยอดนิยมชาวฮ่องกงดังขึ้นมาต่อ ไม่ต้องถามเลยว่าใครเป็นคนเลือกเพลง

“นายเลือกเพลงที่ชอบได้เลยนะ ปกติแล้วแคชเชียร์จะเป็นคนเลือกเพลงได้ตามใจชอบเลย”

อย่างนั้นตอนที่ไซรยอนอยู่ก็ต้องมีเพลงของนักร้องเกาหลีบ้างสินะ ผมเลื่อนเมาส์ไปเปิดโพลเดอร์เพลงที่ไซรยอนสร้างเอาไว้ มีไฟล์เพลงจำนวนมาก จนผมเลือกไม่ถูก ก็เลยปล่อยให้ดังฟางเปิดเอาไว้ คิดดูแล้วผมก็รู้จักเขามาแค่ 3 ปีเองนะ แนนอนว่าผมรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ‘ดังฟางแห่งมาเก๊า’ คือใคร ร้านโรงเตี๊ยมไร้เทียมทานนั้นมีชื่อในด้านลบกระฉ่อนไปทั่วมาตั้งนานแล้ว

ผมเกี่ยวข้องกับดังฟางเพราะเขาเป็นเพื่อนของคยองยอนที่ติดต่องานให้กับผม วันที่ผมเอาของมาส่งให้ดังฟางครั้งแรก แม้ว่าจะเป็นการพบกันครั้งแรก แต่เขาก็ยื่นข้อเสนอให้ผมทันทีว่า ถ้ามีเรื่องจำเป็นจะเรียกใช้งานผมอีกหลาย ๆ ครั้งได้ไหม เป็นข้อเสนอที่ไม่ได้เสียหายอะไร ดังนั้นในวันที่ไม่มีงาน ผมก็ทำธุระให้ดังฟางและรับเงิน

สิ่งที่ผมเอามาให้ดังฟางในวันแรกที่เขาเจอคือเงินดอลลาร์สหรัฐหลายมัด บางทีอาจจะมียาซุกซ่อนอยู่ในนั้นก็ได้อะ แต่คยองยอนไม่ได้บอกให้ผมระวังอะไร ปกติก็มีกฎเหล็กว่าห้ามเปิดดูของข้างในอยู่แล้วด้วย

ไม่แน่ใจว่าดังฟางก็เสพยาด้วยหรือเปล่า แต่ว่าไม่เคยได้ยินว่าเป็นพ่อค้ายาเสพยา เท่าที่แอบได้ยินมา เขาซื้อฝิ่นมาสกัดแล้วเอาไปขาย ไม่แน่ใจว่าเขามาตั้งรกรากอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ คิดว่าเขาต้องอายุมากกว่าสามสิบ แต่ไม่รู้ว่ามีเท่าไรกันแน่ รู้แต่ว่าเป็นชาวจีน-ฮ่องกง แต่ก็ไม่ใช่อะไรที่เชื่อถือได้

“ฉันว่าจะเอาผ้าสีดำนี้อ้อมเป็นสีแดง”

ดังฟางถามว่าผมจะจ้องเขาอะไรขนาดนั้น แล้วเดินไปตรงผ้าผ่านหน้าประตู “นายรู้จักกับประธานควอนตั้งแต่เมื่อไหร่”

“...บอกฟรีๆ ไม่ได้หรอกนะ”

“ฉันก็ทำงานให้อยู่ไง”

“ฉันก็จ่ายเงินเดือนให้อยู่ไง”

ผมหยิบเงิน 10 ดอลลาร์ออกมาจากกระเป๋าตังค์วางไว้บนเคาน์เตอร์

“คุณพระช่วย...นี่นายจะง้างปากฉันด้วยเงินเท่านั้นนะเธอ”

“อย่างนั้นมาแลกกันไหม”

“ข้อมูลเธอ”

เขาเดินเข้ามาหาด้วยความสนใจ ดวงตาเรียวยาวแววเจ้าเล่ห์

“ฮาวอน นายลองบอกมาก่อน แล้วฉันจะพิจารณาดูว่าจะตอบดีไหม”

“เรื่องของหมิ่นหลิง”

“เอ๊ะ ลูกน้องฉันเหรอ”

“ตอบคำถามฉันมาก่อนแล้วฉันจะบอก”

“โห ถ้านายพูดแบบนี้ถึงจะไม่ใช้เรื่องใหญ่ แต่ฉันอยากรู้แน่ๆ”

“ถ้าไม่บอกก็ช่างเถอะ”

ถึงฟางเตาะปากอย่างช่วยไม่ได้

“อะไรกันเล่า...ฉันรู้จักกับประธานควอนมาได้ครึ่งปีแล้ว”

“เขาเป็นฝ่ายถามเรื่องของฉันก่อน หรือว่านายเป็นคนเล่าเรื่องของฉันก่อน”

“ทั้งสองอย่าง”

“นายเองก็รู้เรื่อง WikiLeaks อยู่แล้วใช่ไหม”

“ฉันนะคันปากยิบๆ มาลึกลับแล้ว แต่ต้องเงียบไว้ แล้วทำไมนายเพิ่งจะมาถามล่ะ”

“ล้อเล่นใช่ไหม ครึ่งเดือนแล้วฉันเพิ่งจะได้เจอหน้านายนี่”

“โอ๊ะ...จริงด้วย”

แม้ว่าถึงฟางจะเป็นคนเสนอให้ผมที่กลับไปทำงานที่โรงแรมไม่ได้แล้ว ให้มาทำงานเป็นแคชเชียร์ที่ร้านของเขา แต่เขาก็ไปงานยุ่งอยู่ที่ไหนไม่รู้จนถึงวันนี้ ยากมากที่จะได้เห็นหน้าสักครั้ง ควอนแฮฮาเองก็เหมือนกัน

“ฉันได้ยินเรื่อง WikiLeaks มาจากประธานควอน ทุกคนคงไม่รู้ว่าคุณแจสำคัญคือจูฮาวอน”

“ทุกคนเหรอ...”

“รู้ใช่ไหมว่าเดิมทีเป้าหมายของควอนแฮฮา กับเอล ควอน ไม่ใช่จูฮาวอน แต่เป็น WikiLeaks ของจุงคยอง”

แน่นอนอยู่แล้ว

“ฉันเองก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่...เหมือนว่าเมื่อไม่นานมานี้พวกเขาจะรู้เรื่อง WikiLeaks และแน่ใจว่าจุงคยองซ่อนอะไรเอาไว้ แต่ไม่รู้ว่ามีอันคืออะไร หลังจากที่ได้สืบข้อมูลเกี่ยวกับ WikiLeaks ตอนแรกทุกคนก็คิดว่าคุณแจสำคัญคือคิมแจยอง แต่เบาะแสของเขามีน้อยมาก และไม่มีใครสงสัยนาย เพราะนาย

กัมหน้าใช้หนี้โดยที่ไม่เคยพูดถึง WikiLeaks หรือธนาคารในสิงคโปร์เลยสักครั้ง เรื่องนั้นฉันเป็นคนยืนยันกับพวกเขาเอง”

“ไอ้คนเจ้าเล่ห์ ถ้าเพื่อเงินนายคงขายเมียได้เลยสิท่า”

“ไม่รู้สิ ฉันยังไม่มีเมีย...แต่ก็น่าจะเป็นแบบนี้”

ถึงฟังคิดอย่างจริงจัง และพยักหน้ายอมรับ

“อย่างนั้นนายอยู่ฝ่ายประธานควอนเทรอ”

“อา...ทำไมสาวอนธามแบบนี้ล่ะ ฉันก็เคยบอกไปแล้วว่าฉันอยู่ฝ่ายพระราชชา พระราชาจะเปลี่ยนเป็นใครก็ได้ตลอดนั่นแหละ เอาละ...เราลองพูดเรื่องหมิ่นหลัง ดูบ้างดีไหม”

ผมยื่นเงิน 10 ดอลลาร์บนเคาน์เตอร์ให้เขา

“เรื่องอะไรฉันจะบอกเกี่ยวกับหมิ่นหลัง นายรับเงินค่าข้อมูลไปแล้วนี่”

ถึงฟังทำเงิน 10 ดอลลาร์แล้วยกขึ้นดม

“กะไว้แล้วเชียว แต่ถึงอย่างนั้น นายแน่ใจแล้วหรือว่าเรื่องที่รู้มามีจริง”

“ก็ไม่รู้สินะ”

ดวงตาเรียวของเขาจ้องผมเขม็ง พอกะพริบตาอย่างใจเย็นและจ้องกลับไป ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจดังเฮ้อ

“วันนั้น...มันน่าตกใจจริง ๆ ฉันรู้ว่าจูสาวอนนะไม่ธรรมดา แต่มันมากกว่า ที่ฉันคิดไว้ซะอีก รอดูในอนาคตได้เลย”

“ฉันอยากซื้อฟาร์มเลี้ยงสาหร่ายแล้วไปใช้ชีวิตอยู่กับจายันอย่างมีความสุข ผันสลายไปแล้ว”

“ฉันรู้เรื่องของจูซังคยองนิดหน่อย แต่นายกับเขาไม่ได้เหมือนกันแค่หน้า หรือก ไหนเอามาดูซิ...นายก็ค่อย ๆ เรียนรู้มันไปแล้วกัน”

พอถึงฟังเอาทีวีที่ภาพหายไปมาเขย่า ภาพมันก็กลับมาตามเดิม ผมได้เรียนรู้ทริกแล้วว่า ถ้าภาพบนจอมีปัญหาให้เขย่าจะได้ผลดีกว่าการเคาะ

ถึงฟังตั้งแขนเสื้อที่พับอยู่ลงทำให้เกิดเสียงดังสวบสาบ และมุ่งหน้าไปที่ ชั้น 2 อีกครั้ง พอดูว่าเขาเดินลับตาไปแล้วผมก็เปิดลิ้นชักเก็บเงิน หยิบเงิน 10 ดอลลาร์ออกมาใส่ไว้ในกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง

เขาฝากปลาย่างไว้กับแมวเองนะ แล้วผมก็ไม่ใช้คนตืออะไรด้วย โดยเฉพาะ

กับเรื่องเงินๆ ทองๆ ก็ยิ่งแล้วใหญ่

ในเมื่อเขาเอาข้อมูลของผมไปขายแลกเงิน ก็ควรจะให้ค่าธรรมเนียมนกับผมหน่อยไม่ใช่หรือ ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่คิดจะแตะต้องเงินในลิ้นชักเก็บเงินไปมากกว่านี้หรอก

ตั้งแต่ลงจากเรือ Max ก็ผ่านไปครึ่งเดือนแล้ว เจต มิลเลอร์ เอาเงินเดือนมาให้ผมในวันถัดไป และไม่ใช่แค่พอจ่ายดอกเบี้ยธนาคาร แต่มันเป็นเงินก้อนโตทีเดียว ถ้าหากในช่วงระหว่างล่องเรือผมไม่สามารถเล่นชนะจนได้ชิปกลับมา มากกว่าชิปที่เสียให้เอล ควอน ไป ผมก็อาจจะไม่ได้เงินเดือน แต่ดีหน่อยที่ในตอนลงจากเรือ โต๊ะของ STA ได้กำไร

และมันต่างไปจากที่ถึงฟังกิดในวันนั้น ข้อเสนอใหม่ที่พระราชายื่นให้ผมนั้นไม่ได้มีอะไรพิเศษเลย

“คนสวยของฉัน คราวนี้นายจะขอมร่วมมือกับท่านประธานใหม่”

ผมรีบใช้สมองอย่างรวดเร็วกับข้อเสนอของพระราชาคอนนี่ ใช้เวลาในการจัดระเบียบความคิดไม่นานเท่าไรก็ตอบได้

“ที่คุณยอมจ่ายเงิน 2,000 ล้านไม่ใช่เพราะความสามารถในการเป็นดีลเลอร์ของผม แต่เป็นเพราะ WikiLeaks...อย่างนั้นหรือครับ”

แน่นอนว่าผมสงสัยที่เขายอมจ่ายเงินล่วงหน้าตั้ง 2,000 ล้าน ควอนเทศาบอกผมต้องทำเป้าหมายให้สำเร็จ เดว่าเป้าหมายของเขาคงไม่ใช่แค่ดีลเลอร์เท่านั้นหรอก

“ท่านประธานชอบในความน่ารักของนายเลยให้เงิน 2,000 ล้านต่างหาก ถ้าคิดแบบนั้นจะสบายใจกว่านะ”

“อย่าคิดว่าผมซื้อบื้อสิครับ”

ควอนเทศายื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ก็ซื้อบื้อจริงๆ นั่นแหละ ที่ฉันให้เงิน 2,000 ล้านเพราะว่าชอบนะถูกแล้ว”

แต่ในทางตรงกันข้าม ค่าปรับในสัญญาหากผมทำผิดก็เป็นเงินมหาศาล ผู้ชายที่ซุดกับดักไปทั่วทุกที่เพื่อไม่ให้ผมหนียังจะตามมาเป็นพุดดี

เขาเอาหมอนอิงนุ่มๆ มาหนุนหลังให้ผม สภาพของผมตอนนี้เหมือน

ผู้ป่วยที่กำลังจะสั่งเสียเป็นครั้งสุดท้ายเลย

“ถ้าเกิดว่า...ผมไม่ยอมร่วมมือ จะต้องเสียค่าปรับไหมครับ”

“อย่าใจร้ายนักสิ เรานอนด้วยกันแล้วนะ”

“ก็แค่ความสัมพันธ์ทางกายนี่ครับ”

“แต่ฉันยกให้นายหมดทั้งกายทั้งใจเลยนะ ท่อนล่างของฉันมันเรื่องมากกว่าที่คิด มันไม่ยอมแข็งกับใครเลย”

ในบรรดาคำพูดทั้งหมดที่ควอนแหสาเคยพูดมา เรื่องนี้ไม่น่าเชื่อถือที่สุดแล้ว

“ผมกำลังถามว่า ถ้าผมไม่ยอมร่วมมือด้วยจะต้องเสียค่าปรับไหมครับ”

“ค่าปรับในสัญญามันเท่าไรนะ”

“160,000 ล้านบาทครับ”

“เอล ควอน อาจจะยอมจ่ายให้นายขนาดนั้นก็ได้”

ผมตกตะลึงจนพูดไม่ออก ถ้าเป็นอย่างที่เขบอกว่าคุณ WikiLeaks ของพ่อสามารถขึ้นชื้อตาย Tex Corporation ได้ ก็น่าจะเพียงพอที่จะเอาไปต่อรองกับ Tex ได้ แต่แน่นอนว่าผมต้องมี WikiLeaks อยู่ในมือก่อน

“ทำไมท่านประธานถึงยอมเล่าเรื่องที่ทำให้ตัวเองเสียเปรียบกับผมล่ะครับ”

“ถึงอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ละนะ”

ควอนแหสาหัวเราะโดยที่ไม่พูดอะไรอีก ในตอนนั้นผมรู้สึกว่าคุณชีวิตจะเจอทางร้ายชนิดที่ว่าเข้าไปเป็นศพในอ่าวมาเก้าอาจจะดีเสียกว่า แม้ว่าจะเคยพูดไปแล้ว แต่ผมไม่มีความคิดที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ของพวกเขาสักตัวกินเนื้อระดับสูงหรอกนะ ผมก็แค่อยากเปิดฟาร์มเลี้ยงสาหร่าย และใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างสงบสุขเท่านั้นเอง

“แล้วทำไมถึงต้องมารื้อฟื้นให้ลำบากด้วยล่ะครับ หรือคุณคิดว่าผมรู้เรื่องทุกอย่าง แต่แกลังทำเป็นไม่รู้ๆอย่างนั้นหรือครับ”

ผมดูไม่ออกเลยว่าควอนแหสาจะมาดีหรือร้าย ผมเอื้อมมือไปหาเขาเพื่อคว้าขวดน้ำดื่มจากมือของเขา และดื่มต่อโดยไม่สนใจว่าเมื่อครู่มันสัมผัสกับปากของควอนแหสาไปแล้ว

“ถ้าไปเอามาจากธนาคารได้แล้ว ผมจะยกให้ท่านประธานครับ”

ใบหน้าของควอนแฮซาดูฟังพอใจ แต่มันอาจจะไม่จริงก็ได้

“ถ้าผมยกข้อมูล WikiLeaks ให้แล้ว ท่านประธานต้องใช้หนี้ทั้งหมดให้ผม และซื้อฟาร์มสาหร่ายให้ผมแห่งหนึ่งด้วยนะครับ”

“ฟาร์มสาหร่าย...สาหร่ายนี้หมายถึงสาหร่ายแบบที่ฉันเข้าใจใช่ไหม”

“ผมหมายถึงสาหร่ายที่ท่านประธานคิดนั้นแหละครับ”

“ดีลเลอร์จู้...มักน้อยกว่าที่คิดนะ”

ผมหันไปมองถึงฟางที่นั่งฟังผมกับเขาคุยกันอย่างเงียบๆ ผมถามในใจว่า ‘แล้วนายมาเกี่ยวกับตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย’ แต่เขาไม่มีทางรู้หรอก ผมกำขวดน้ำวางเปล่าที่เบาะหวีแล้วเอ๋อขึ้น

“ผมจะลบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ STA ออกให้หมดเลยครับ”

“แล้วข้อมูลอื่นล่ะ”

“ผมจะกำจัดมันทิ้งไปให้หมดครับ”

“ทำไมทำอะไรง่ๆ แบบนี้ล่ะ”

“ผมเห็นวิดีโอของท่านประธานแล้วนี่ รู้แล้วว่าพ่อของผมใช้วิธีแบบไหนรวบรวมความลับของบริษัทต่างๆ มา ผมจะทำยิ่งกว่าลบทิ้งอีกครับ”

เขาไม่พูดอะไรอีก และดูเหมือนจะหยุดความคิดไปชั่วคราว ผมรีบตัดสินใจโดยไม่มีเหตุผลอะไรทั้งนั้น

“ท่านประธานเองก็คงเดาได้อยู่แล้ว แต่ว่าต่อให้ผมไปหาธนาคารในสิงคโปร์ ผมก็ไม่คิดว่าจะสามารถหาข้อมูล WikiLeaks เจอได้ง่ายๆ หรือครับ ถ้าคุณบอกวิธีช่วยให้ผมเอามันมาได้ ผมจะขอแลกมันกับเงิน 2,000 ล้านและฟาร์มสาหร่ายหนึ่งฟาร์มนะครับ”

“เท่ากับว่าให้ฉันยื่นดาบให้ แล้วนายเองก็เรียนรู้วิธีใช้มันได้รวดเร็ว แต่นายควรรู้ก่อนว่าต้องตัดดาบใส่ใคร”

“ผมไม่คิดจะตัดดาบใส่ท่านประธานแน่ครับ ยิ่งกว่านั้น...”

สวบ! ผมนอนลงกับเตียงแล้วลากหางเสีง แม้จะพยายามเคลื่อนไหวให้น้อยที่สุด แต่ความรู้สึกเจ็บร้าวจากในช่องทางด้านหลังก็แล่นขึ้นมา

ผมเ้ม้มปากกลืนเสีงร้อง เอาหมอนอิงที่ใช้หนุนหลังมาหนุนหัว และนอนมองเพดาน

“เดี๋ยวผมต้องไปทำงานตอนบ่าย ขอนอนต่ออีกหน่อยนะครับ”

เขาหรีตาลงครึ่งหนึ่ง นั่นถือว่าเป็นการอนุญาตอย่างหนึ่ง เมื่อไรก็ตามที่เขาแสดงสีหน้าจริงจังๆ ที่ไม่ใช่รอยยิ้มเสแสร้งเหมือนใส่หน้ากากแล้ว ในใจของผมก็เหมือนจะฮึกเหิมขึ้นมา ผมเป็นคนเดียวบนเรือ Max ที่ทำให้เขาแสดงสีหน้าแบบนี้ออกมาได้ รู้สึกได้ว่าเขาขยับเข้ามาใกล้ใบหน้าของผมที่กำลังหลับตา

“ดีลเลอร์จู้ นี่จะมาเป็นเนียนเธอ นายยังไม่ได้ตอบเลยนะว่าตกลงหรือเปล่า”

เสียงทุ้มต่ำของควอนแทซาฟังดูเย็นยะเยือกจนน่าขนลุก ถึงอย่างนั้นผมก็ยังไม่ได้ตอบตกลงว่าจะร่วมมือกับเขาหรอก

วันนั้นคือครั้งล่าสุดที่ผมเจอควอนแทซา เขาอาจจะลงจากเรือไปก่อน เพราะผมไม่เจอเขาตอนกลับมาถึงมาเก๊า เหตุผลที่เขาไม่มาหาผมอีกอาจเป็นเพราะคิดว่าข้อเสนอของผมไม่เลวนัก

เป็นหน้าที่ของควอนแทซาที่จะต้องไปสืบหาว่าธนาคราโชนในสิงคโปร์ที่พ่อของผมฝากข้อมูล WikiLeaks เอาไว้ และหาวิธีที่จะเอามาให้ได้ ผมแค้นเฉยๆ รอเขาจ่ายหนี้ แล้วรอรับกรรมสิทธิ์ทำฟาร์มสาหร่ายก็แค่นั้น แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังไม่เลิกหัดเรียนภาษาเยอรมันเพราะต้องตีความในจดหมายให้ได้ คนรอบตัวของผมที่รู้ภาษาเยอรมันมีแค่ควอนแทซากับเอล ควอน เท่านั้น และถ้าเป็นไปอย่างที่คุณคิด ผมก็ไม่สามารถไปขอร้องให้บุคคลที่สามมาช่วยตีความในจดหมายแทนได้

“โย!”

จายันโพลหน้ามามาหาผม เขาทำหน้าที่ผิดหวังที่ผมไม่ตกใจ ที่แก้มของเขามีแป้งสีขาวติดอยู่ด้วย ผมบิดเบี่ยงออกให้ แล้วถามว่าเขาออกมาจากครัวทำไม

“เลิกงานแล้วเราไปกินเฟรนช์ฟรายกันดีไหม”

“ต้องกินทั้งอาทิตย์เลยเธอถึงจะพอใจ”

จายันคือคนที่ชอบใจมากกว่าใครที่ผมมาทำงานในร้านของถังฟาง เขาบอกว่าเราจะได้ไปกลับที่ทำงานพร้อมกันแล้วก็กระโดดโลดเต้น วันนี้เขาร้องเป็นเพลงตั้งแต่กลางวันแล้วว่า ‘เลิกงานแล้วจะไปกินเฟรนช์ฟราย...ไปกิน

เฟรนช์ฟราย'

“ไม่อยากกินเฟรนช์ฟรายเธอ งั้นวันนี้กินอะไรดีไหม”

“ไม่หรอก ไปกินเฟรนช์ฟรายกัน ฉันน่าจะเต็มเบียร์สักแก้วด้วย”

“อืม...ดี...ดีมาก ๆ เลยแหละ คิก ๆ”

ผมจิ้มแก้มของจายันที่หัวเราะอย่างน่ารักน่าชัง มีเสียงเรียกจายันดังมาจากในครัว เขาทำหน้ามู๋แล้ววิ่งปรี๊ดเข้าไปด้านใน พอใกล้เที่ยงลูกค้าก็เริ่มเยอะขึ้นความจริงแล้วการทำงานหน้าเคาน์เตอร์ที่ไม่มีลูกค้า รวมทั้งในครัวที่ลูกค้าเข้ามาและสั่งอาหารน้อยก็ถือว่าดี แม้ว่าผมจะฮัวย้ายไม่ค่อยดี และไม่มีใจรักการบริการ แต่ก็ติดนิสัยมาจากการทำงานในกาสิโน พอเจอลูกค้าเข้าจริง ๆ รอยยิ้มทางการค้ามันก็ออกมาเอง

ลูกค้าประจำที่มาที่ร้านอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง พอเข้ามาถึงก็สั่งเหล้าหมักข้าวฟ่าง 3 ขวด เขาเหมือนเป็นพวกขี้เกียจสันหลังยาวที่ถึงฟางบอกว่าเป็นมาเพื่อชองกง แต่ดูไม่ต่างอะไรกับพวกตงกนที่งอมืองอเท้าเลย

ผมเอาเหล้าข้าวฟ่างไปให้อย่างรวดเร็วแทนพนักงานเสิร์ฟที่ยังไม่ถึงเวลาเข้างาน ในระหว่างนี้ผมก็ไม่ลืมที่จะเรียนภาษาเยอรมันไปด้วย แต่ผมก็เริ่มรู้สึกถึงขีดจำกัดของการเรียนด้วยตัวเองแล้ว

ลูกค้าที่มาดื่มเหล้าตั้งแต่เที่ยงวันออกจากร้านไปตอนที่ได้เวลาปิดร้านพอดี ผมไม่สามารถปฏิเสธพวกเขาที่ชวนให้ผมดื่มสักแก้วสองแก้วได้ ทำให้ตอนนี้เริ่มจะมึนหัว เพราะมันเป็นแค่เหล้ากลั่น ผมจึงไม่กังวลเรื่องอาการเมาค้าง แต่ตอนนี้ผมกำลังกรึ่ม ๆ เหมือนดื่มเบียร์ไปสัก 10 ขวด แต่จิตวิญญาณแห่งความหน้าเงินของผมทำให้คำนวณเงินไม่พลาดแต่อย่างใด นอกจากเงิน 10 ดอลลาร์ที่ผมหยิบไปเอง ผมเพิ่งสายตาดจบนที่กลางบัญชีการขาย และล็อกลิ้นชักเก็บเงิน บัญชีการขายตลอดทั้งวันนี้จะมีลูกน้องของถึงฟางมาเอาไปในช่วงเช้า

สิ่งเดียวที่ขายได้เพิ่มขึ้นในขณะที่ผมมาทำงานในร้านของถึงฟางคือเหล้า ไม่ว่าจะเป็นคนจีนหรือมาเก๊าที่ชอบยื่นแก้วเหล้าให้พนักงานดื่ม และผมก็ต้องดื่มโต๊ะละแก้วสองแก้ว สิบโต๊ะก็เกิน 1 ขวดไปแล้ว

จาฮันที่ออกมาจากห้องครัวขมวดคิ้วแล้วเดินเข้ามาสำรวจ

“อ้าว อะไรเนี่ย นายตี้มทุกอย่างที่พวกเขาส่งให้เลยเธอ หน้าแดงไปหมดแล้ว ดูลี!”

“ซึบ้นจ้งเลย พร้อมจะไปแล้วเธอ”

“อือ พร้อมแล้ว วันนี้ตัวฉันไม่พกอะไรติดมาเลย ไหนนายลองดมตัวฉันดูลี”

เขาทำจมูกฟุดฟิดแล้วยื่นแขนให้ผมดม ผมลองดมแขนที่ยื่นมาจ่อจมูกแล้วยังไม่ได้กลิ่นอะไรเลย สงสัยประสาทรับกลิ่นของผมจะพังแล้ว

“ไม่ได้กลิ่นอะไรเลย”

“แล้วจะไปกินเฟรนช์ฟรายไหวไหมเนี่ย”

“ฉันดูเมามากเลยเธอ”

“ก็มีกลิ่นเหล่านี้นิดหน่อย ฉันไม่ค่อยชินที่สาวอนมิกกลิ่นเหล่านี้ แต่ก็ไม่เลวนะ แค่ดูสะลึมสะลือ”

“อย่างนั้นก็ไปกันเถอะ”

ผมเอาแขนไปโอบไหล่จาฮันไว้ ถ้าออกมาด้านนอกที่ไม่มีเครื่องปรับอากาศแล้วอีกเดี๋ยวก็ต้องเอาแขนลง แต่ตอนนี้ความรู้สึกของต้นคออุ่นๆ ทำให้รู้สึกดี ได้เวลาต้องดับไฟในร้านแล้ว แต่แล้วชายร่างสูงก็เดินแหวกฝ่าม่านเข้ามา รวากับไม่รู้ว่ร้านปิดแล้ว

“ร้านปิดแล้วคร...”

ผมพูดซ้าๆ พอเงยหน้ามาเห็นผู้ชายคนนั้นก็หยุดชะงักไป สงสัยจมูกผมคงพังไปแล้วเลยไม่ได้กลิ่นโคโคโน

“สวัสดิ์”

เขาคือควอนแทฮาที่ไม่ได้เจอกันมาครึ่งเดือน

“มาตรงเวลาเป๊ะเลยใช่ไหม”

รู้สึกว่จาฮันตัวแข็งก่อนผมอีก ควอนแทฮาเหลือบมองแขนของผมที่โอบไหล่จาฮันไว้แล้วหันมามองผมต่อ

“มาหาถ้งฟางเธอครับ”

ผมจงใจพูดซ้าๆ เพื่อไม่ให้ถูกจับได้ว่าเม

“ถ้ามีเรื่องที่จะต้องเจอกับเก้าแก่ เขาต้องเป็นฝ่ายไปหาฉันเองสิ ฉันไม่มาหาเขาหรอก”

“อย่างนั้น...”

“ดีลเลอร์จู้เป็นคนเดียวที่ฉันจะมาหาด้วยตัวเองนะ ทำไม ฉันมาหาไม่ได้เหรอ”

ผมลดมือที่โอบไหล่จาฮันลง และบอกกับเขาเสียงเบา

“นายไปก่อนนะ”

“ทำไมล่ะ แล้วเฟรนด์ฟราย...”

เสียงของจาฮันเองก็แผ่วเบา

“เดี๋ยวพุงนี้ฉันจะซื้อให้กินนะ”

จาฮันทำปากย่น

“ก็ได้...มีอะไรก็โทร.หาฉันนะ”

จาฮันทำมือเป็นรูปโทรศัพท์และแนบบนใบหน้า ผมตบหลังเขาแปะ ๆ ด้วยความเอ็นดูแล้วบอกให้เขาไปเถอะ เมื่อจาฮันแหวกม่านและหายไปจากกรอบสายตาแล้ว ควอนแทฮายังจ้องไปทางนั้นอยู่ก็ก้มหน้าลงมาตรงซอกคอของผม จมูกของเขาเขี่ยไปมาที่ลำคอทำให้รู้สึกจี้จี้

“กินเหล้ามาเหรอ”

“นิดหน่อยครับ”

“ดื่มกับฉันไหม”

“วันนี้...ไม่สะดวกครับ”

ถ้าผมเมามากกว่านี้อาจจะภาพตัดเอาได้ ลมหายใจของเขาที่เป่ารดต้นคอทำให้ร้อนวูบ เขาเดินไปนั่งลงตรงโต๊ะกลมที่อยู่ใกล้กับทางเข้ามากที่สุดก่อนผ้าปูโต๊ะสีแดงดูกลมกลืนกับชุดสูทสีดำที่เขาสวมอยู่ แม้ว่าจะจะเป็นลูกครึ่ง แต่เขาก็ดูเข้ากับร้านสไตล์ตะวันตกนอกมากกว่าเดียว เขาไม่ได้บอกให้ผมเข้าไปหา แต่ผมก็ลงนั่งหันหน้าเข้าหาเขา

“ฉันหิว”

เขาพูดเสียงเรียบเหมือนจะบอกให้ผมไปเอาของกินมาให้หน่อย

“...ครับปัดแล้วครับ”

“มีของกินเล่นบ้างไหม”

นี่คือคำพูดหลังจากที่ไม่เจอกันครึ่งเดือน ผมลุกไปที่ห้องครัวแทนที่จะนั่งอยู่ที่เดิม หยิบขนม 2-3 ชิ้นและขนมปังที่เตรียมไว้สำหรับทานเล่นมาด้วย ผมเอาของที่ผมหอบมาวางไว้บนโต๊ะ แวบแรกเหมือนเขาจะไม่ค่อยพอใจ

“เอาเหล่านี้ด้วยไหมครับ”

“ไปไหนนายบอกว่าไม่ดื่ม”

“ครับ”

“อย่างนั้นฉันก็ไม่เอาเหมือนกัน”

เขามองขนมสโคนที่อยู่ตรงหน้า แกะขนมออกจากถุงแล้วเริ่มกิน แสดงว่าเขาบอกว่าหิวนั้นไม่ได้พูดลอยๆ มือของเขายังคงสะอาดสะอ้าน ถ้าไม่นับคำพูดหยาบคายที่หลุดออกมาบ่อยๆ มองจากภายนอกแล้วเขาก็ดูเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ผมลุกขึ้นอีกครั้งแล้วไปเอาน้ำเปล่าใส่น้ำแข็งมาสองแก้ว ผมดื่มน้ำอีกๆ เพื่อไล่อาการเมา และเชื่อก่อนน้ำแข็งในปากไปมา

“ฉันลองคิดดูแล้ว”

อยู่ๆ ความแสบที่กำลังกินขนมรongsท้องก็พูดขึ้นมา ส่วนผมก็พยายามฝืนดวงตาที่ปรือปรอยเอาไว้

“ฉันสงสัยว่าเราคงไม่ได้โดนหลอกอยู่ใช่ไหม ถ้าเกิดว่ามันไม่มีข้อมูล WikiLeaks อยู่จริง และเรากำลังไล่ตามภาพลวงตาล่ะ”

ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมาผมเองก็คิดแบบเดียวกับความแสบ

“ถ้าเป็นแบบนี้ผมต้องคืนเงิน 2,000 ล้านไหมครับ”

“พวกนายสองคนเป็นอะไรกัน”

ความแสบเหลือบมองไปทางที่จาฮันเดินออกไปแล้วถามผม

“จะทดสอบว่าผมเมาหรือยังหรือครับ”

เรากำลังคุยกันเรื่อง WikiLeaks แต่อยู่ๆ เขาก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาจนตั้งตัวไม่ทัน

“ก่อนหน้านี้นายบอกว่าไฟฟ์จะเปิดฟาร์มสาหร่าย มีเพื่อนคนนั้นรวมอยู่ด้วยไหม”

“...”

ระหว่างที่คุยกันผมก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

“ท่านประธาน”

แม้ว่าผมจะเรียกเขา แต่ก็ต้องทำปากพะงาบๆอยู่ 2-3 ครั้ง

“หรือว่าคุณดื่มเหล้ามาหรือครับ”

“อา...ใช่แล้ว ฉันเมานิดหน่อย”

เขาดูปกติดี แต่จากที่สังเกตจะเห็นว่าเขาดูอ่อนเพลียกว่าวันอื่น ๆ เขากิน
สโคนไปไม่ถึงครึ่งชิ้นก็วางขนมที่เหลือเอาไว้บนโต๊ะเงียบ ๆ

“นายได้เรียนภาษาเยอรมันบ้างหรือเปล่า”

“ไม่มีครูสอนพิเศษแล้วมันมีข้อจำกัดนะครับ”

“ดูหน่อยสิว่านายเรียนถึงไหนแล้ว”

ไม่มีอะไรที่ทำได้ “อะแฮ่ม”...ผมส่งเสียงในลำคอเพื่อไม่ให้มีเสียง
แปลก ๆ ออกมาเพราะฤทธิ์เหล้า

“Leck mich am Arsch.”

ควอนเทฮาเบิกตาโต ไม่สมกับเป็นเขาเลย ทำทางที่ทำเหมือนไม่อยากจะ
เชื่อหูตัวเองมันดูน่ารักไม่เหมาะกับเขาสักนิด แต่สีหน้านั้นก็หายไปอย่างรวดเร็ว

“นั่นเป็นคำหยาบนะ”

“ผมเริ่มเรียนจากคำหยาบของแต่ละประเทศนะครับ”

“นายรู้ความหมายของมันไหม”

“แล้วมันแปลว่าอะไรหรือครับ”

“kiss my ass.”

มันคือสำนวนที่เป็นคำหยาบ แต่ถ้าแปลตรงตัวก็คือมาจูบก้นผมสิ...
คำหยาบนี้มันอะไรกัน ทำไม่ถึงรู้สึกว่ามันเหมาะกับผมกันนะ

ผมหัวเราะคิกคักแล้วก็มึนหน้าลง

“ดีลเลอร์จู้”

ผมยังคงหัวเราะแล้วมองเขา ควอนเทฮาถอนหายใจออกมา ไม่รู้ทำไม
เหมือนจะเห็นเขาฟันโอสีขาวออกมาเลย

“นายเห็นฉันเป็นอะไร”

จะบอกว่าเป็นประธานควอน เป็นผู้สืบทอดของ STA ตอนนี้เป็นเจ้านาย

ของผม หรือเป็นด้ายที่ไถลขาด ผมพยายามจะเลือกหาคำพูดในบรรดาสิ่ง
ที่คิดออก เหมือนว่าเขาคงไม่ได้ต้องการคำตอบที่อ้อๆ

“ให้ตอบตามตรงเลยไหมครับ”

“ลองว่ามาสิ”

“...เงินครับ”

ในตอนนั้นก็เกิดเสียงดังตึง! พร้อมกับเก้าอี้ของควอนแฮซาที่ล้มลงไป
ผมลุกขึ้นด้วยความตกใจ แต่เขาก็คิดว่าตัวผมได้ไวกว่า ผมนึกว่าถ้าพูด
ออกไปแบบนี้แล้วเขาจะยิ้มหน่อยๆ เหมือนทุกที่เสียอีก ตอนนี้อหิวใจของผมเต้น
ไม่เป็นลำดับท่าทางที่ไม่คาดคิดของเขา เขากดผมลงกับโต๊ะ ลมหายใจของเขา
กับของผมกำลังปะทะกัน

“น่าแปลกนะ”

เขาขยับเข้ามาใกล้จนเริ่มเกิดเงาบนใบหน้า

“ช่วงครึ่งเดือนมานี้ฉันเอาแต่คิดถึงหน้านาย”

ทำไมกันนะ ผมเหมือนจะหายใจไม่ออกเลย

